

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

2/2023 - december

Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Juleskibet

Broerne over floden Drina

Særlige træk der gør Det Tredie Testamente
til et enestående værk

Den sexuelle polforvandling

Julens stemning

EN GAVE TIL DIG

Broerne over floden Drina

I år, 2023, gik to ting i opfyldelse, nemlig en gammel profeti om, at den ortodokse Sct. Georgsdag faldt på den 6. maj, samtidig med at parallelbroerne blev færdigbygget over floden Drina. Begge disse ting skete i år. Betydningen af disse hændelser blev for længe siden forklaret af den kendte serbiske seer Mitar Tarabic (1829-1899).

Mitar Tarabic forudså mange kommende verdensbegivenheder med utrolig nøjagtighed. Således også de kommende tre verdenskrige.

Men han forudså også Martinus (1890-1981) fra Danmark, forfatteren af *Det Tredie Testamente*.

Denne profeti af Mitar Tarabic (1829-1899) lyder således: “Et lille menneske, som skal åbenbare sig hos et lille folk DEROPPE I NORDEN, vil komme til at undervise menneskene i alkærlighed og væremåde, men denne mand vil få mange falske tilhængere og modstandere og vil få både fremgang og modgang. Menneskene i hans omgivelser vil ikke forstå, hvad ægte menneskekærlighed er. MEN HANS VISDOMSBØGER og alle ord han talte til menneskene skal bevares, og menneskene vil komme til at indse hvilke vrangforestillinger de havde.”

Det er godt at vide, at “HANS VISDOMSBØGER og alle ord han talte til menneskene skal bevares”, nu hvor VISDOMSBØGERNE af Martinus Institut beklageligvis er blevet revideret stik imod Martinus’ mange skriftlige direktiver og klare udsagn om “at der ikke må rettes som meget som et komma” i hans værk *Det Tredie Testamente*.

Mitar Tarabic og hans onkel Milos Tarabic, også en kendt seer, boede i den lille by Kremna i bjergegnene

omkring byen Uzice i Serbien. De var begge meget kendte som profeter i det daværende Serbien. De havde endog forudsagt deres egen død, næsten på minuttet.

Mitar Tarabic havde tilkaldt præsten for at skrifte og få afholdt mindegudstjeneste, medens han endnu var i live. Femten minutter efter døde han.

Hverken Milos eller Mitar Tarabic havde nogen som helst uddannelse. De var begge analfabeter.

Det er næsten ufatteligt, hvor præcist Mitar og Milos Tarabic beskriver fremtiden, så vi umuligt kan tage fejl af, hvad de egentlig mente om de begivenheder, vi har oplevet. Derimod er det noget sværere at forstå beskrivelserne af de begivenheder, som vi endnu ikke har oplevet, og som ligger i vor fremtid. De forudså imidlertid både 1. og 2. og 3. verdenskrig.

Både Milos og Mitar har talt om tiderne og begivenhederne, som ligger foran os. Den tredje krig, som skal komme, er lige så detaljeret beskrevet. Den kommer i det år, hvor der over floden Drina bygges to parallelle broer ved stedet Bajina Basta og Langfredagen (den ortodokse) falder på Sct. Georgsdagen, den 6. maj. Disse sammenfaldende begivenheder er begge indtruffet netop i år, i 2023. Parallelbroerne over floden Drina er afbildet på den modstående side. Parallelbroerne er finansieret af EU og igangsat i 2015, og i midten af 2021 omtales broerne at være færdige om 2,5 år, nemlig i 2023. De to seere har talt om luftkampe, en brændende himmel, nye våben, som ikke dræber, men blot sover nær menneskene, om små gule mennesker, som skal invadere Europa, om ukendte epidemier, om “et

lille folk, som skal komme til vore grænser, overskride dem, og ingen skulle kunne standse dem, fordi de skal vokse som græs på jorden.”

Mitar og Milos var som nævnt analfabeter, og deres profetier blev optegnet af præsten Zarija i Kremna. Han forstod tydelig nok ikke, hvad de mente, når de talte om “to menneskelige skikkelser” (den fysiske og den åndelige krop). Han forstod heller ikke Mitars forklaringer om reinkarnation.

Martinus har udtalt at den 3. verdenskrig vil være i anmarch fra omkring år 2000 (formodentlig begyndende med 9/11 – 2001), og at krigen hovedsageligt vil komme til at foregå i “Arabien og Afrika”. Desuden oplyste Martinus, at Danmark og Skandinavien vil blive forskånet for verdenskrigens hårde virkninger og kun få tre ubehagelige karmavirkninger, nemlig at vi vil få mange flygtninge, blive et lazaretområde for de sårede fra krigen og få vareman-gel. Martinus blev også spurgt, hvorfor der ikke ville ske Danmark og de omliggende lande noget, hvorpå han svarede: “Et sted skal den ny verdenskultur jo overleve”.

Når vi læser *Det Tredie Testamente*, lærer vi at forstå, at krigene – hvor forfærdende lidelsesfulde de end måtte være – er nødvendige for at få den krigslystne, dræbende, hævnende og hadende menneskehed omskabt til humane, fredelige og tilgivende mennesker, der med tiden – liv efter liv via reinkarnationen – må opfylde Julens budskab om den kommende “fred på jorden”.

En Glædelig Jul og et godt og lykkelbringende Nytår, ønskes I alle.

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

INDHOLD

Broerne over floden Drina	2
Juleskibet	4
Særlige træk der gør Det Tredie Testamente til et enestående værk	8
Martinus' islandsrejser	14
“Hvad et menneske sår, skal det også høste”	18
Den sexuelle polforvandling	20
Sandheden er svært tilgængelig	32
Tankeverdenen	38
Julens stemning	42
Om Den ny Verdenskultur	44
Kurser og foredrag	45
Studiegrupper og uddelingssteder	46
Udstillinger forår 2024	47

Alle artikler, symboler og citater af Martinus © Martinus Institut

Forsidebillede af Casey Horner, Unsplash

TIDSSKRIFTET ER GRATIS

**Forlag og redaktionsadresse for
Den ny Verdenskultur:**

Forlaget Fonden Det Tredie Testamente
Vestre Gade 6A
DK-2605 Brøndby

Ansvarshavende redaktør: Jan Langekær
Email: jan@langekaer.dk
CVR-nr. 29146721
Tel: 2015 7811
www.dettredietestamente.info

ISSN: 0904-0633
Den ny Verdenskultur

BOGHOLDERI

Mobil: 2015 7811
Danske Bank, reg. nr. 3572,
kontonr. 3572030989
MobilePay: 227366
Fra udlandet:
IBAN Konto nr. DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Juleskibet

Af Martinus

Udvandrerens hjemlængsel

Julen, dette store lyspunkt i de kolde og mørke vinterdage, nærmer sig og liver op i de besværede og sorgbetyngte jordmenneskers daglige liv. De mennesker, der, rent bortset fra børnene, i størst spænding eller forventning imødeser julen, er vel de mennesker, **der** for mange, mange år siden forlod deres fædreland, familie og venner for at drage ud i verden og skabe sig en tilværelse i det store og fremmede. Men selv om disse mennesker fik skabt sig en strålende tilværelse med lykkeligt hjem og familie, står det gamle hjem og fædreland i en større og større nimbus i deres bevidsthed. Drømmen om atter at se sit barndoms eventyrland voksede og blev mere og mere funkende. Og en dag er denne udvandrer på vej hjem for at genopleve stedet for sit drømmeriges lyse minder og igen træde på den jord, der for ham er hellig. I dette barndommens lykkeland er det gerne juleerindringerne, der funkler mest. Og udvandrerer rejser derfor gerne hjem ved juletid for endnu engang at opleve en jul der, hvor han for mange år siden som en lille dreng oplevede sine skønneste jul i ly af en fars og mors store hengivenhed og betryggende kærlighed. Og hvert år ved juletid kommer der skibe, der fører sådanne julerejsende hjem til deres længsels land. Da man på disse skibe søger at skabe julestemning og

festglæde for disse forventningsfulde rejsende, udtrykker man et sådant skib som "juleskib".

Vor rejse hen over livsoceanet

I denne udvandrerens julerejse har vi næsten et symbol på en langt større julerejse, som alle jordiske væsener befinder sig på. For at forstå denne livets største rejse må man indstille sit syn på omgivelser og medvæsener lidt mere direkte og dybtgående, end man ellers plejer at gøre i det daglige liv. Vi bliver da vidne til, at alle levende væsener er i bevægelse. Bevægelse er igen det samme som forvandling. Væsenerne forvandler sig fra en tilstand til en anden. Ethvert væsens nuværende tilstand, det være sig som planter, dyr eller mennesker, er kun en midlertidig tilstand. Den har for alle de nævnte væseners vedkommende afløst en forudgående tilstand, ligesom den vil blive afløst af en efterfølgende. Væsenerne har altså tilbagelagt et antal af forskellige tilstande, inden de nåede frem til den tilstand, de i dag befinder sig i, ligesom de vil komme til at passere et antal af kommende forskellige tilstande efter deres nuværende tilstand. Ingen kan stå stille i denne forvandringsproces. De er alle urokkelig i bevægelse frem over. Denne bevægelse eller rejse har ingen begyndelse eller afslutning. Den er derfor uendelig. Denne uendelige rejse hedder "livet". Da denne rejse

markerer sig ved forvandlinger fra en tilstand eller livsform til en anden og således fortsættende, bliver disse tilstande skelsættende. De markerer hver især deres eksistens ved deres afvigelse fra de forudgående og de efterfølgende tilstande. Derved udgør de et område eller en plads i denne væsens evige forvandling. En sådan plads er igen det samme som det, vi kalder "rum". Den evige rejse går således igennem et antal af sådanne rum. Men da et rum aldrig kan blive andet end noget midlertidigt for det levende væsen, idet forvandlingen ikke standser, bliver rummet ikke blot en plads i uendeligheden af rum, det har også en plads i selve evigheden. En sådan plads kalder vi "tiden". Enhver forvandling, det levende væsen har oplevet, har således ikke blot sit "rum", men også sin "tid". Overfor enhver oplevelse af forvandlingen vil der altid være et "foran" og et "bagefter". Imellem dette "foran" og "bagefter" eksisterer oplevelsesøjeblikket. Dette udtrykker vi igen som "nuet" eller "nutiden". Vor livsrejse eller oplevelse af livet kommer således til at forme sig som tre slags tider: "Fortid", "nutid" og "fremtid". Af disse tre slags tider udgør den førstnævnte og den sidstnævnte en psykisk eller åndelig oplevelse af rejsen. For det fysiske væsen er "nuet" eller "nutiden" her på det materielle plan og udgør den rent fysiske oplevelse. Vi

kan ikke opleve hverken “fremtiden” eller “fortiden” på det fysiske plan. Her kan vi som nævnt kun opleve “nutiden”. Igennem disse tidsområder oplever vi livet. Disse områder udgør altså en uendelig fortid, et flygtigt nu og en uendelig fremtid. Nævnte tre områder er det livets store ocean, som vor evige livsrejse går hen over.

Livsoceanets kosmiske rejsende

Dette mægtige ocean skuer vi igennem “nutiden”, der er eet med vor vågne fysiske dagsbevidsthed. Der er altså “noget” ved det levende væsen, som foretager denne evige livsrejse og derved er dennes ophav. Dette “noget” kan ikke i sig selv være fortid, nutid eller fremtid. Det eksisterer hinsides disse foreteelser. Det oplever passagen af disse tider i form af forvandlinger. Disse bliver således “noget oplevet”. Men “noget oplevet” kan kun erkendes af “noget, der kan opleve”. En oplevelse kan ikke opleve en oplevelse. En forvandling kan ikke opleve en forvandling. Der eksisterer altså bag tiden og rummet eller bag forvandlingerne “noget”, der skaber og oplever forvandlinger-

ne. Dette “noget” er vort inderste selv eller jeg. Dette selv eller jeg er i sin tilknytning til forvandlingerne en kosmisk rejsende.

Vort livsfartøj og dets fuldkomne eller ufuldkomne kurs over livsoceanet

Vort evige jeg er således på rejse hen over et uendeligt livshav. Vort befordringsmiddel eller fartøj på denne store rejse er vor organisme og den heraf følgende mentalitet og opfattelse af livet. Den forestilling, vi har om livet, hvilket vil sige, om vore medvæsener, om moral og væremåde, udgør vort fartøjs ror. Hvis vor opfattelse af livet udgør den absolutte sandhed om nævnte liv, er vort fartøj det mest moderne og fuldkomneste, der overhovedet kan eksistere. Med dette kan man overvinde alle hindringer. Men vort fartøj kan også være gammelt og umoderne. Alt eftersom vor opfattelse af livet afviger fra den virkelige sandhed, er vort fartøj mangelfuldt og bevirker, at vor sejlads eller befordring er tilsvarende ufuldkommen. Vor organisme og psyke kan blive lemlæstet eller knust ved selv de mindste forhindringer.

Alle religiøse bevægelser, sekter og samfund, politiske partier, ja selv forretningssammenslutninger og andre materielle foretagender såvel som ægteskaber og forelskelsesprocesser er hver især i forbindelse med deres ophavs fysiske organisme, disses midlertidige livsfartøj. Og da fartøjer ikke altid er udstyret med de livsvigtige orienteringsinstrumenter, kompas, projektører og radar, bliver livssejladsen eller befordringen fremad ad den rette kurs tilsvarende mangelfuld og afsporet. Den kosmiske rejsende kommer ud af kurs.

Dødssejlad, skibbrud og redningsveste på livsoceanet

Men da der til livsrejsens store mål “paradiset”, hvilket igen vil sige “den store indvielse” eller det færdige menneske i Guds billede, kun fører een eneste absolut kurs, vil enhver afsporing eller fejkurs føre væsenerne ud til livsoceanets stormcenter og voldsomme brændinger imod klipper og skær, hvor de rejsendes fartøjer: organismer og normale skæbner knuses og sønderslås og deres indehavere eller ophav lider dødbringende skibbrud. Fartøjerne

støder sammen med andre havarerede fartøjer, og voldsomme ulykker og lidelser opstår. Vi er her i de ulykkelige skæbners domæne eller i selve livets virkelige "helvede". Men midt i dette ragnaroks mørke eksisterer der dog trods alt lyspunkter. De rejsende er udødelige væsener og kan således i sig selv ikke tilintetgøres, selv om deres fysiske fartøj den fysiske organisme er gået til grunde. De er nu i kraft af deres udødelige jeg og den hertil knyttede evige overbevidsthed og øvrige psykiske struktur hævet over de af materien skabte dødelige organismer, som allerhøjest kun kan udgøre deres midlertidige livsfartøj. Denne væsenets udødelige psykiske struktur er ligesom en slags redningsvest på livsoceanet. Ved hjælp af den bliver enhver skibbruden tilsidst ført frelst ud af krisen og mørkets domæne.. Denne psykiske del af væsenernes struktur kan ikke ødelægges ved fysiske storme og brændinger. Ved hjælp af den kan væsenet leve på det psykiske plan, indtil det igennem det evige livsprincip, der også kendes som reinkarnationsprincippet, igen får en ny fysisk organisme og dermed et nyt fysisk livsfartøj og kan sejle videre på livshavet. Men det nye fartøj er ingen garanti for, at man kan nå målet med det og komme ud af stormcentret eller den livsfarlige brænding. Hvis det nye fartøj ikke er bedre udstyret med orienteringsinstrumenter og apparater, ved hvis hjælp kursen eller positionen til enhver tid kan erkendes, vil man stadig havarere. Man vil stadig få sit fartøj knust ved havari og ikke ved alderdom eller slidtage, som burde være den eneste årsag til udskiftning af fartøjer. Man må således unaturligt tit eller ofte bygge nyt fartøj, skabe en ny organisme. Og ser man ikke, at de nye fartøjer undertiden løber på ødelæggende skær og knuses i selve starten, ja, kommer end ikke engang ud af havnen, før de ødelægges. Hvad mener man om en

Livsoceanets stormcenter og brændingsområder er ikke lydløse. De er hjemstedet for dødsrallen, gråd og tænders gnidsel til et akkompagnement af eksplosioner og sammenstød af livsfartøjer, der knuses og går under.

moder, der begår fosterdrab, ødelægger sit lille barns organisme eller livsfartøj, medens det endnu ufærdigt ligger i havn ved sin moders hjerte? Denne havn skulle jo være den største beskyttelse for det lille væsen, der endnu ikke har sit livsfartøj færdigt. Hvordan skal en sådan moder og en her i dette drama medskyldig fader, der ved denne deres handling styrer deres eget livsfartøj lige ind i livsoceanets stormcenter, gå fri af dettes rædsler? – Ser vi ikke netop, at de levende væseners

livsfartøjer bliver ødelagt og lemlæstet i alle aldre? – Næsten ingen af livsfartøjerne når frem til at måtte udskiftes ved alderdom og normal slidtage. Så gamle bliver fartøjerne ikke. De løber allerede længe forinden på grund og knuses. Ser vi ikke netop, at den store part af de nulevende jordiske menneskers fysiske organismer, altså deres livsfartøjer, er havarerede ved sygdomme, unaturlige forkalkninger, stendannelser, modtagelighed for smitsomme sygdomme, samt andre former for svækkelse etc., rent bortset fra den sabotage væsenerne i deres dødsrædsel og panik selv afstedkommer på hindens fartøjer i form af krig, mangfoldiggørelse af evnen til at myrde, lemlæste og ødelægge, ligesom havepsyke, jalousi og forfængelighed også forgifter og forpester skæbnerne. Er ikke alle i krig med alle? – Alle er inde i fejlagtige kurser, og alle må derfor lide skibbrud. Livsoceanets stormcenter og brændingsområder er ikke lydløse. De er hjemstedet for dødsrallen, gråd og tænders gnidsel til et akkompagnement af eksplosioner og sammenstød af livsfartøjer, der knuses og går under.

Livsoceanets store redningsvæsen eller verdensgenløsningsprincippet

I Guds store verdensplan findes der ikke noget helvede, der ikke samtidigt er et Getsemane, og ikke noget Getsemane, der ikke er et helvede. Dette vil igen sige, at der ikke findes nogen som helst mørkezone, i hvilken der ikke er vejledende fyrtårne og redningsvæsen, ligesom der ikke findes nogen krigszone, hvor der ikke er lysglimtende vejledninger til fredens område. Og der findes ingen depressioners og lidelsers sfære, i hvilken der ikke står hjælpende lysengle parat for de ulykkelige. Og i det jordmenneskelige Getsemane eller ragnarok, dette krigens, blodbadets og dødsjamrens kulminerende

område, toner Guds lysende, varmende og livgivende stråleglorie frem bag valpladserne, og vejen ind til Getsemanes lysterræner åbner sig. Og igennem den store lysengel verdensgenløseren eller Guds sendebud til jorden lyder Guds røst til den samvittighedsbetyngte og sorgfyldte røver og morder eller livsoceanets skibbrudne: "I dag skal du være med mig i Paradis". I dag skal du få ændret din livskurs og komme ud af din afsporing, thi "jeg er vejen, sandheden og livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig". "Jeg og Faderen vi ere eet". "Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og hver den, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø ..." Og Guds røst lyder videre igennem hans store sendebud: "Kommer hid til mig alle, som lider møje og ere besværede, og jeg vil give eder hvile." Jeg er livets fyrtårn. Følg mit lys og du vil opdage i tide de farlige klipper, skær og brændinger. Min kurs er Faderens kurs. Og Faderens kurs er det store livsmål med de levende væsener: "at gøre et menneske i sit billede efter sin lignelse". Jeg er "Guds billede efter hans lignelse". Derved er jeg Guds levendegjorte model for Guds fuldkommengørelse af mennesket. Men "Guds billede efter hans lignelse" er det samme som "Guds væremåde". Og Guds væremåde er igen denne, at en hvilken som helst skabelse, stor eller lille, skal i sit slutfacit urokkeligt være til glæde og velsignelse for levende væsener. Enhver afvigelse herfra er en fejltagtig kurs på livsoceanet. Enhver afvigelse fra "Guds billede" markerer altså den ufærdige del af Guds kunstværk: mennesket i Guds billede. Men dette at være til glæde og velsignelse for alt levende er igen det samme som dette at elske sin næste som sig selv, thi alt levende er nemlig ens næste. Man må altså blive et sollignende væsen, der lader sit lys og sin varme udstråle eller skinne på retfærdige

såvel som på uretfærdige, på sine fjender ligeså godt som på sine venner. Det er den eneste ufejlbarlige kurs over livshavet fremad imod paradiset og bort fra livssejladens dødbringende stormcenter, og altødelæggende brændinger, klipper og skær

Verdensgenløsningens frelsende lys i det jordiske Getsemane

Det forstår man bedre, når man igennem alle sine egne skibbrud ved, at disse udelukkende fremkom, fordi man ikke var tilstrækkeligt udviklet til at kunne undgå dem. Man havde dels ikke viden nok, og dels lå man under for kræfter, man endnu ikke kunne overvinde. Havde man kunnet overvinde disse, havde man jo ikke lidt skibbrud. Al ulykke og lidelse, alt fjendskab og had beror således på uvidenhed. Der, hvor der ikke er uvidenhed i sind og væremåde, der er man totalt blottet for "det onde". Der eksisterer den rette kurs imod lyset, thi der er man selv blevet vejen eller lyset, er blevet eet med Gud. Og således bliver næstekærligheden "alle loves fylde". – Man er eet med Gud, og man elsker sin næste som sig selv. Dette er juleevangeliets eller Verdensgenløsningens vældige livsocean, der er indgået i jordens psykiske atmosfære eller aura. Det er den sæd, i hvilken alle jordens slægter skal velsignes. Vi har altså her i det jordiske Getsemane fundet den store lyskilde eller den Guds ånd, der evigt svæver over vandene.

Gudesønnens hjemkomst med "juleskibet" til sin faders rige

Og verdensgenløsningen eller kristusmissionen eksisterer stadig. Igennem denne guddommelige missions kosmiske ild er der tændt lysende fakler ved alle de nuværende ulykkelige skibbrudne personers og staters farlige klipper og skær, brændinger og dødsfælder. Igennem "talsmanden den hellige ånd"s altgennemtrængende lys i form af kos-

miske analyser og vejledning, kan den rette kurs nu med lethed konstateres og holdes. Hvert enkelt folk såvel som hvert enkelt menneske, der retter sin kurs ind efter dette guddommelige lys, kommer støt og sikkert ud af livsoceanets stormcenter og skibbrudsområder, ud af ragnaroks døsterræner og lidelsesregioner, ud af sorgens og savnets domæne og frem til den funklende og lysende havn, der er livssejladens store mål. Denne havn, som nu kan skimtes i det fjerne, udgør det ocean af kærlighed, der er juleevangeliets store "fred på jorden" og kulminationen af "velbehageligheden" blandt menneskene. Det er den store julefest, der hedder "himmeriges rige". Udstyret med kærligheden som kompas og med kærlighedens lys i alle projektører og signallamper er vort livsfartøj således et juleskib, der fører os til julefest hos alt livs evige fader. Og her venter livets største julegaver: Den organiske indvielse eller store fødsel, kosmisk bevidsthed, en evig forklaret tilværelse, vågen dagsbevidst udødelighed den fortabte gudesøn ved hjemkomsten til hans faders rige.

Skrevet som artikel til *Kosmos* 1953, nr. 9.
© Martinus Institut 1981

Særlige træk der gør Det Tredie Testamente til et enestående værk

Martinus skriver mange steder i sit forfatterskab om de helt særlige betingelser, som værket er blevet til under, og hvad der adskiller det fra alle andre kendte litterære værker. Denne artikel er et forsøg på at beskrive, hvad der kendetegner værkets særlige identitet ved at pege på nogle af de træk, som Martinus også selv fremhævede og lagde vægt på.

Af Jes Arbov

1 Verdensbilledet, som værket formidler, er selvoplevet

Værket er skrevet på basis af, hvad Martinus betegner som *kosmisk bevidsthed*. Denne bevidsthedstilstand har intuitionsenergien som dagsbevidst og viljestyret energi. Med intuitionsenergien er det muligt at opleve verdensaltets bærende love og principper. Den kosmiske bevidsthed giver dermed adgang til at erkende, hvad Martinus også betegner som *verdensaltets* og *livets* "evige facitter". Med intelligens-evnen kan detaljerne og de logiske sammenhæng udredes og forklares, hvorved de "evige facitter" bliver intellektuelt begribelige for andre uden kosmisk bevidsthed.¹

Det er dette særlige, i jordisk sammenhæng højtudviklede og ualmindelige bevidsthedsniveau, der udgør værkets vidensgrundlag.

Martinus anså selv de bevidsthedsmæssige forudsætninger for værkets tilblivelse som afgørende for, at læseren fik den rigtige opfattelse af værket og dets indhold.

Derfor redegjorde han for dem helt fra forfatterskabets begyndelse:

"Da mit eget Liv er af en saadan Natur, at jeg ved Selvsyn har været i Stand til at opleve [...] [Tilværelsens dybeste Love og evige Grundprincipper] i en saadan Renkultur, at det paa alle Maader retfærdiggør det guddommelige Ord: "Se alt er saare godt", og derfor kun kan eksistere som identisk med det absolut direkte Svar paa det for Verden stadig aktuelle Spørgsmaal "Hvad er Sandhed", har jeg følt det som min Pligt at gøre denne min Oplevelse eller Viden tilgængelig for Almenheden; og det er netop dette mit Førstehaandskendskab til de kosmiske Realiteter, [...] jeg under Udtrykket "Livets Bog" eller "Den evige Visdom" bestræber mig for at demonstrere." (Martinus, *Livets Bog I*, Fortalen stk. 7, s. 7-8)

Det helt afgørende at lægge mærke til i denne sammenhæng er, at "Til-

værelsens evige Grundprincipper" er oplevet ved "*Selvsyn*", og at bøgerne indhold derfor er baseret på et "*Førstehaandskendskab*" til de kosmiske realiteter.

Dermed er det fra starten af Martinus' forfatterskab fastslået, at det verdensbillede, som værket formidler, er *selvoplevet*, og at forfatteren dermed suverænt er sin egen videns kilde.

I det videnskabeligt orienterede og vidensbaserede samfund, vi lever i, bliver det anset for at være god praksis at oplyse om kilderne til den information, man viderebringer. Det gælder naturligvis også i åndsvidenskabelig sammenhæng. Om det skriver Martinus for sit eget vedkommende:

"Naar en sand Forfatter skriver et Værk, eller en Foredragsholder giver et Foredrag, oplyser de gerne hver især om de Kilder, hvorfra de har deres Viden. Naar jeg skal holde et Foredrag, føler jeg mig ogsaa skyldig at meddele mine Tilhørere Kilderne, hvorfra jeg har

min Viden. *At jeg ikke har den fra andre Personer, fra den eksisterende Litteratur eller fra nogen Form for akademisk Uddannelse, saaledes som det ellers er almindeligt med Lærere, men derimod selv er Ophav til al min Viden, idet jeg har en Oplevelsessevne, der endnu ikke er almengældende, forpligter mig jo dog ikke til at hemmeligholde denne og derved skjule min Videns sande Udspring.*” (Martinus: “Omkring min Fortolkning af Livets store Analyser”, *Kosmos* 1934, nr. 11)

Heraf følger, at det ikke er muligt at informere retvisende om Martinus’ værk og det verdensbillede, det formidler, uden at redegøre for de helt særlige bevidsthedsmæssige forudsætninger, der ligger til grund for, at forfatteren har kunnet frembringe det.

2 Værket er en manifestation af den absolutte sandhed

Som det fremgår af det tidligere anførte citat fra *Fortalen* til *Livets Bog* er værket udformet som “*det absolut direkte Svar*” på menneskehedens stadig aktuelle spørgsmål, “*Hvad er Sandhed*”. Det er dermed sagt, at værket er en manifestation af intet mindre end selve *sandheden*. Denne pointe gentages allerede i *Fortalens* stykke 14, hvor Martinus med formuleringen “*Virkelighedens eller Sandhedens Blottelse, i Form af Livets Bog*” (Martinus, *Livets Bog I*, stk. 14, s. 14), ser sit værk som værende identisk med *sandheden*. Denne opfattelse af værket fremføres som et ufravigeligt og indiskutabelt faktum gennem hele forfattereskabet. Fra Martinus’ side er intet af det, han skriver i sine bøger eller fremfører i sine foredrag, baseret på antagelser, spekulationer, hypoteser eller foreløbige sonderinger. Helt fra starten og konsekvent gennem hele forfattereskabet er værket ifølge Martinus en manifestation af den absolutte sandhed.

3 Verdensbilledet er ikke en konstruktion – det er et evigt verdensbillede

Verdensbilledet, som Martinus præsenterer, er ikke et verdensbillede, han har “fundet på” eller “tænkt” sig frem til. De åndelige love og principper, som bliver beskrevet i værket, er *universelle* og *evige*. De er ikke “opfundet” af Martinus:

“Jeg må sige, at det er ikke noget, jeg har opfundet. Disse analyser er evige realiteter.” (Martinus, “Kristi genkomst – talsmandens komme”, *Kosmos* 1994, nr. 8, s. 149)

Der er således tale om *et evigt verdensbillede* og dermed et verdensbillede, som er det fælles grundlag for alle levende væseners lige så evige eksistens.

Idet Martinus’ verdensbillede hverken er *konstrueret* eller *skabt* verdensbillede, er betegnelsen “Martinus’ verdensbillede” strengt taget misvisende. Hvad Martinus har skabt, er ene og alene hans særlige *formidling af det evige verdensbillede*.

4 Værket indgår som et led i verdensgenløsningen

Værket indgår som det sidste og afsluttende led i den tradition, Martinus betegner som *verdensgenløsningen*, og hvis fysisk inkarnerede repræsentanter her på jordkloden, han kalder *verdensgenløserne*.

Verdensgenløserne er en del af det Forsyn, der fra det åndelige plan overvåger og regulerer udviklingen på jorden. Martinus nævner i den forbindelse Buddha, Jesus og Muhammed blandt sine forgængere.² Disse verdensgenløserne har gennem vejledning stimuleret menneskehedens udvikling i human retning.

Martinus forbinder direkte sit værk med den del af verdensgenløsningen, der blev påbegyndt med *Det Gamle Testamente* og videreført i *Det Nye Testamente* med

Jesu forkyndelse og eksempel. Det gør han ved i samtlige bøger og foredrag at inkludere bibelcitater, som analyseres og forklares på baggrund af de kosmiske love og principper. En sammmentælling viser, at Martinus har forklaret mere end 500 forskellige bibelvers både fra *Det Nye Testamente* (ca. 375), men også fra *Det Gamle Testamente* (ca. 140).³ Når man dertil lægger, at mange af disse vers gentages, idet de forklares forskellige steder i bøgerne og foredragene, får man et indtryk af i hvor høj grad Martinus overalt i sit værk inddrager og forklarer udvalgte bibeltekster.

Da Martinus som forfatter suverænt er sin egen kilde til den viden, han formidler, er det dermed også sagt, at bibelreferencerne ikke anvendes som en form for underbygning eller legitimering af *Det Tredie Testaments* analyser. Det omvendte er tilfældet. *Det Tredie Testamente* bekræfter sandhedsværdien i udvalgte dele af *Det gamle Testamente* og ikke mindst også *Det Nye Testamente*, hvor en lang række af Jesu udsagn, lignelser og hele mission på et analytisk grundlag påvises at være en manifestation af den højeste sandhed. Dermed bliver det også klart, hvorfor de to foregående testamenter i en trobaseret religiøs kontekst har haft og for mange mennesker stadig har en vigtig rolle at spille som en del af verdensgenløsningen.

Martinus opfatter sin egen mission som en direkte fortsættelse og fuldendelse af Kristi mission. Mens det var Kristi opgave at forkynde den fuldkomne væremåde og demonstrere den ved på korset at tilgive sine bødler, og dermed fremstå som *prototypen* eller *modellen* på det færdigskabte menneske, er det Martinus’ mission at forklare det evige verdensbillede intellektuelt og dermed give det den teoretiske underbygning, som menneskene endnu ikke var modne til at modtage på Jesu tid.

Som de øvrige verdensgenløbere er Martinus således et guddommeligt sendebud, der overbringer viden og vejledning fra et højere bevidsthedsplan til et lavere. Da der er tale om, at Martinus har fået til opgave at udarbejde en vejledning, der er lagt an på at *genløse* en hel klodes menneskehed, forudsætter en succesfuld løsning af opgaven naturligvis omhyggelig planlægning. Denne planlægning har været påbegyndt længe inden Martinus' fysiske inkarnation:

“Det er klart, at jeg har oplevet kosmisk bevidsthed i tidligere liv, og jeg har da også senere fået oplysning eller impulser om, at jeg er programmeret til denne mission i en tidligere tilværelse. Jeg har ikke lært noget som helst af denne her. (Martinus, “Kristi genkomst – talsmandens komme”, *Kosmos* 1994, nr. 8, s. 149)

Derfor vil det også være forkert at tro, at titlen *Det Tredie Testamente* er en titel, Martinus har “fundet på”. Man må gå ud fra, at titlen har været bestemt lang tid før Martinus blev født, og at den fra Forsynets side med Martinus er overgivet til jordens menneskehed. På det møde, hvor Martinus over for sine nærmeste medarbejdere bekendtgjorde titlen på det samlede værk, forklarede han det på denne måde:

“Der skal jo en vis sikkerhed [til], før man tager [en titel som *Det Tredie Testamente*]. Og den sikkerhed får jeg altid indefra. Det er ikke noget, jeg sidder og tænker mig til. Nej, – det jeg tænker mig til, det bliver altid kasseret, ja, – altså ... jeg mener titler. Jeg har tit givet noget en titel, men så kommer den rigtige titel bagefter, – den som det skal være. Og der kom også det, at det skulle hedde *Det Tredie Testamente*” (Martinus, rådsmøde 5. august 1975)

Titlen er således, som alt andet af betydning for Martinus' mission, nøje afstemt med det Forsyn, der fra åndelig side leder og regulerer udviklingen på jorden.

5 Det Tredie Testamente er et “helligt værk”

Værket er blevet til som et resultat af forfatterens enhedsbevidsthed med Gud. I artiklen “Omkring min fortolkning af livets store analyser” skriver Martinus således, at han

“i Sandhedens Interesse er nødsaget til at maatte berette at ”jeg og Faderen er et”, og at mit Oplysningsarbejde skyldes en ”Overskygning af den hellige Aand”. (Martinus, “Omkring min fortolkning af livets store analyser”, *Kosmos* 1934, nr. 11, s. 170)

For Martinus er “den hellige ånd” identisk med tanker, der udtrykker den “absolutte sandhed”, og disse tanker er igen identisk med “Guds tanker”.⁴ Deraf følger, at *Det Tredie Testamente* er en manifestation af Guds tanker. Disse tanker kan, fordi de udtrykker den absolutte sandhed, karakteriseres som værende hellige.

Der gælder derfor, at “sand viden” for Martinus er det samme som “hellige tanker” eller “hellig viden”:

“Hellige tanker og viden kan jo kun være den absolutte sandhed om Guddommen, livet og tilværelsen fortalt i form af verdensaltets kosmiske analyser.” (Martinus, *Bevidsthedens skabelse*, kap. 4)

Idet værket ifølge Martinus er en konsekvent gennemført manifestation af absolut sand og dermed hellig viden, er der i åndsvidenskabelig forstand tale om et helligt værk. At læseren eventuelt kan se anderledes på dette, forandrer intet ved, at dette er forfatterens eget urokkelige syn på sit værk.

6 Med Det Tredie Testamente er verdensgenløsningen formidlet intellektuelt

Det Tredie Testamente adskiller sig afgørende fra de to tidligere testamenter, og de øvrige religiøse hovedværker i verdensgenløsningens tjeneste, i måden, hvorpå de evige sandheder formidles. Menneskeheden nuværende intelligensniveau betyder i samspil med et forholdsvis højt uddannelsesniveau, at de evige sandheder, der tidligere nødvendigvis måtte forklares allegorisk ved hjælp af billeder og lignelser, nu kan forklares *højintellektuelt*.⁵ Derfor er værket ikke som tidligere lagt an på at skulle tilegnes ved tro, men via *intelligens* kombineret med *human følelse* og begyndende *intuition*.⁶

Tidligere måtte man inkarnere på andre kloder for at udvikle sig frem til at opnå det bevidsthedsniveau, som værket repræsenterer, nemlig *kosmisk bevidsthed*. Med fremkomsten af *Det Tredie Testamente* er det nu muligt at gennemløbe hele udviklingsforløbet frem til at få *kosmisk bevidsthed* her på jordkloden:

“De mennesker, som i tidligere tider nåede frem til at [...] [få kosmisk bevidsthed], måtte inkarnere på højere udviklede kloder, men det er nu ikke mere nødvendigt. I kraft af “den hellige ånd”, ved hjælp af de kosmiske analyser, kan det ske her. (Martinus, “Julens toner”. Foredrag, søndag den 17. december 1950. *Kosmos* nr. 16, 1979)

Martinus' værk har derfor den samme *grundlæggende* funktion som andre religiøse tekster i verdenslitteraturen. Det vejleder menneskene med *livsnødvendig viden* på et bestemt udviklingsstadium. Havde verdensgenløsningen ikke sikret de kosmiske analysers tilgængelighed her, ville jordkloden stadig ikke have inkarnationsbetingelser for mennesker, der befinder sig i de sidste faser

frem mod kosmisk bevidsthed. Det er derfor fuldt forståeligt, at Martinus omtaler analyserne som *livsvigtige* analyser:

“Menneskehedens mest fremskredne intellektuelle væsener har ikke mere evnen til at tro. De vil derfor have absolut viden eller kendsgerninger. De er ikke uinteresserede i sjælelige eller psykiske spørgsmål, men svarene på disse må kunne logisk begrundes i deres eget daglige liv. De må udgøre **livsvigtige analyser**, der kan være en absolut logisk udredet vejledning i tanke- og villieføring, således at de kan føre deres daglige livsoplevelse ind i en bane, hvor den er hundrede procent i kontakt med naturens eller selve de evige love for livsoplevelse.” (Martinus, *Menneskeheden og verdensbilledet*, kap. 53, min fremhævning)

Det Tredie Testamente hjælper og vejleder således mennesker på vejen frem mod den endelige forening med Gud, idet dette at få kosmisk bevidsthed er det samme som at blive “ét med Gud”.⁷ Forskellen i forhold til de trosbaserede religiøse tekster er, at det her drejer sig om den sidste del af vejen, og at livsmysteriet nu for første gang i menneskehedens historie bliver forklaret højintellektuelt.

7 Det Tredie Testamente er i hele sit anlæg et pædagogisk værk

Det Tredie Testamente er et gennemført pædagogisk værk. Den opgave, Martinus som verdensgenløser er blevet stillet overfor, har været at formidle *det evige verdensbillede* til et bevidsthedsniveau, der er lavere end det bevidsthedsniveau, hvor ud fra verdensbilledet er erkendt. For at lykkes med det har Martinus skulle sætte sig ind i menneskehedens erfaringsverden og på den baggrund formidle, den absolut nødvendige viden tilpasset menne-

skehedens nuværende udviklingstrin:

“*Det absolut eneste Fornødne eller livsbetingende moralske Maal for Jordens endnu ufærdige og i Mørket og Krigssfærerne forekommende Menneskehed er saaledes ikke det fysiske, materialistiske Verdensbillede, de nu saa at sige kender til Bunds, men derimod Kendskabet til det kosmiske Verdensbillede.*” (Martinus, *Livets Bog VII*, stk. 2651)

Martinus formidler denne viden gennem logisk sammenhængende tankerækker, hvor han bestandigt henviser til alment menneskelige erfaringer. Det bliver derved muligt for læseren at eftertænke de logiske følgeslutninger på basis af egne “realistisk oplevede kendsgerninger”, og har man som læser “evner og erfaringsmateriale nok i sin bevidsthed til at eftertænke analyserne”, bliver de kosmiske analysers facitter til “virkelige videnskabelige kendsgerninger”.⁸

For et kunne tilegne sig og forstå værket er der således ingen særlige forudsætninger, som skal være opfyldt, ud over at man som læser må være i besiddelse af en

“veludviklet intelligens og en meget fremskreden human følelse eller næstekærlighed og intuition.” (Martinus, *Det Evige Verdensbillede II*, symbol 24, stk. 3)

Disse bevidsthedsmæssige egenskaber vil alle mennesker på jorden opnå på et tidspunkt i kraft af udviklingen. Dog ikke i samme takt, da menneskene befinder sig på vidt forskellige udviklingsstadier.

Når Martinus skrev *Det Tredie Testamente*, var det derfor ikke for sin egen erkendelsesinteresses skyld. For den viden, han formidler, havde han som nævnt erhvervet længe før sin fysiske inkarnation. Den var for

ham selvfølgelig. Han skrev heller ikke af økonomiske årsager eller for at opnå en position eller anseelse i samfundet. Hans anliggende var udelukkende pædagogisk og hans motivation gennemført næstekærlig. Han skrev for at støtte og vejlede menneskene i den naturlige og uundgåelige omskabelsesproces, hvis slutresultat er en forvandlet, næstekærlig menneskehed, eller hvad Martinus med reference til skabelsesberetningen i Første Mosebog betegner som det færdigskabte “menneske i Guds billede efter hans lignelse”.⁹

8 Med Det Tredie Testamente er Kristi profeti om sin genkomst opfyldt

Med udgivelsen af *Det Tredie Testamente* er Kristi profeti om sin genkomst og “Helligåndens komme” gået i opfyldelse. Martinus betonedede dette ved mange forskellige lejligheder, efter han i løbet af sommeren 1975 havde truffet den endelige beslutning om, at det samlede værk skulle bære den overordnede titel *Det Tredie Testamente*. Som for eksempel her, hvor han forklarer om baggrunden for beslutningen:

“Det er selvfølgelig alt det, som Kristus ville have givet, – tilbage at fortælle om livsmysteriet. Det er klart, at det er det, han har bebudet menneskene. Han skulle fortælle “Den hellige Ånd”, – det er altså videnskaben om det guddommelige. Og det skulle blive fortalt menneskene. Og han siger også, at det skal være i forbindelse med hans. Han siger, han skal tage af mit og give eder.” (Martinus, rådsmøde 5. august 1975)

Det Tredie Testamente er dermed Bibelens sidste og afsluttende testamente:

“Men “Det Tredie Testamente”. Ja, der står jo ikke noget i navnet, hvad det er for et testamente, men

selvfølgelig bliver det forklaret, at det er fortsættelse af Biblen. Det er med i forklaringen. Det bliver fuldstændig forklaret, at det, jeg er i gang med, er fortsættelse af det nye testamente. Og enhver virkelig videnskabsmand vil da se, at jeg har ret.” (Martinus, rådsmøde 16. december 1975)

Hvor stærkt Martinus betonede dette, og i hvor høj grad det lå ham på sinde, at det *skulle* siges og gøres tydeligt, fremgår af de følgende, tilsvarende citater:

“Der er ikke magen til værk. Det er det eneste værk, der eksisterer, - og bliver også foreløbig... Det er Biblen, der er færdiggjort. Den Hellig-Ånd, som Kristus har bebudet”. (Martinus, rådsmøde 5. august 1975)

“Det Tredie Testamente ... er fortsættelse af Biblen.” (Martinus, Rådsmøde 16. december 1975)

“Nu har jeg myndighed til at sige, at Det Tredie Testamente er talsmanden den hellige ånd”. (“Kristi genkomst – talsmandens komme”. Martinus’ 89-års fødselsdagstale, 11. august 1979. *Kosmos* 2008, nr. 7, s. 195)

Man kan dermed sige, at *Det Tredie Testamente* leverer svaret på århundreders spekulationer om, hvornår og hvordan Kristi genkomst vil forløbe. *Kristi genkomst* er en proces, der nu er indledt med fremkomsten af *Det Tredie Testamente*, og den finder sted i det enkelte menneske i samme grad, som det er i stand til at realisere Kristi tænke- og væremåde, sådan som den nu for første gang i menneskehedens historie er teoretisk kortlagt og forklaret i *Det Tredie Testamente*. Ifølge Martinus er der tale om en proces, der strækker sig over 3.000 år, idet hele jordens menneskehed i løbet af den periode vil få kosmisk bevidsthed.

9 Værket kan ikke danne basis for foreningsdannelse
Åndsvidenskaben er med *Det Tredie Testamente* overleveret til verden, og den er dermed nu frit tilgængelig – som “solen”:

“Vi er medlemmer allesammen, – enten de er interesseret eller ikke. For det er noget... alle mennesker skal have det. Det er ligesom solen på himlen. Vi skal jo heller ikke gå hen og betale billetter for at få solskin”. (Martinus, rådsmøde 18. november 1975)

Man kan læse bøgerne, eller man kan lade være. Der er ingen bindinger:

“De kan læse og lade være at læse – og har de noget, de er meget mere glade for, så kan de bare blive ved det. Og er de glade for det her, så kan de blot komme her, og er de det ikke, så kan de blot gå igen. Der er intet med at skrive ind eller ud. Det er en fri sag, som solen.” (Martinus, rådsmøde 4. september 1979)

Åndsvidenskaben vil derfor heller aldrig kunne give anledning til foreningsdannelse eller nogen form for religion baseret på medlemskab. Læseren er helt og aldeles frit stillet. “Tag, hvad du kan bruge og lad resten ligge”. Det er holdningen fra forfatterens side.

Afsluttende

Vi har hermed set på nogle fundamentale træk, der samlet set angiver, hvad der gør Martinus’ værk til et absolut enestående værk i verdenslitteraturen, og som bevirker, at det på væsentlige punkter adskiller sig fra andre litterære værker, man eventuelt vil kunne være tilbøjelig til at sammenligne det med. Som læser må man bestandigt holde sig dette for øje. Forudsat naturligvis, at man ønsker at forstå værket på dets egne betingelser.

Noter

1. Jf. f.eks. Martinus, *Et glimt fra verdensgenløsningen*, kap. 8.
2. Martinus, *Hvad er sandhed*, kap. 20.
3. Jf. Aage Hvolby, “Talsmanden den Helligånd”, *Kosmos* 2009, nr. 10, s. 300.
4. Jf. f.eks. Martinus, *Livets Bog VI*, stk. 2049, Martinus, *Menneskehedens verdensbilledet*, kap. 54 og Martinus, *Bevidsthedens skabelse*, kap. 4.
5. For Martinus henviser “højintellektualitet” og “alkærlighed” til den samme bevidsthedstilstand. Nemlig den, hvor intellektualitet og human følelse er i fuldkommen balance. Se f.eks. Martinus, “Omkring min Fortolkning af Livets store Analyser”, *Kosmos* 1934, nr. 11.
6. Jf. f.eks. Martinus, *Menneskehedens skæbne*, kap. 4.
7. Martinus, *Livets Bog VI*, stk. 2001.
8. Jf. Martinus’ svar på spørgsmålet “Er analyserne en trossag?” (Spørgsmål 22).
9. Se i den forbindelse eventuelt også Rolf Elvings artikel “Martinus som pædagog”. *Kosmos* 1983, nr. 4-5, s. 85.

Martinus satte pris
på den islandske
natur og det
islandske folk

Martinus' islands- rejser

Af Uwe Todt

I sommeren 1952 boede præsidenten for Det Teosofiske Selskab i Island, Gretar Fells, i Kosmos ferieby med sin hustru. Han inviterede Martinus til at tage på en rejse til Island.

Flyet afgang den 7. september 1952 fra København. En stor kreds af Martinus' venner havde kørt ham til lufthavnen for at opleve denne spændende begivenhed og for at sige farvel til deres elskede Martinus, som på det tidspunkt endnu aldrig havde forladt dansk jord. Den 4. oktober kunne de igen omfavne ham i København, for Martinus plejede at hilse på sine venner med et kram. Det blev starten på seks rejser til

Island, hvor Martinus' forhold til Island og dets befolkning udviklede sig stadig mere intenst. Hans besøg blev altid rapporteret i den lokale presse, selv det første besøg. Martinus talte til teosofiske og senere kirkelige kredse og fik mange venner på Island. Overalt mødte han stor åbenhed. Meget snart blev hans bøger også oversat til islandsk. I sine erindringer siger han:

”Jeg har hver gang mødt en umådelig trofasthed og kærlighed i Island, og der har altid været stor tilslutning til mine foredrag både i Reykjavik og i Akureyri.”¹

Helt fra barndommen elskede Martinus naturen. Han gik mange ture i Dyrehaven i København, langs stranden ved Klint og var på regelmæssige udflugter torsdag aften. Han elskede især den islandske natur:

”Jeg blev inviteret med på nogle dejlige bilture, så jeg fik lejlighed til at se det eventyrligt skønne land. Man førte mig igennem midnatssolens strålende guld² og til månelandskaber i lavamarkerne store øde. Jeg så jøklernes blændende lys fortabende sig i himlen, og jeg så ned i vulkanen Heklas glødende indre. De førte mig ud til de store ubeboede

vidders psykiske kræfters pulseren imellem fjeldene. Jeg så de varme springkilder og mange andre sælsomme foreteelser.

Da jeg besøgte Thingvalla og kom op til Øxará-vandfaldet, som jeg fotograferede, blev jeg indhyllet i en ekstaselignende salighedsfølelse – uden at der var nogen som helst påviselig ydre fysisk årsag til denne tilstand. Jeg kunne kun føle det som en velkomsthilsen fra væsener, som ikke var af denne verden. Her ude på Islands store ubeboede vidder, tusinder af mile borte fra de øvrige nationers larmende jag og mere eller mindre gudløse atmosfære, er

det ikke så mærkeligt, at de højere grader af den åndelige verdens atmosfære langt lettere trænger igennem.”³

Tre år senere, i juni 1955, fløj Martinus for anden gang til Island for at holde foredrag på både den sydlige og nordlige del af øen. Ved sit første besøg i Island mødte han præsten Arelius Nielsen, som siden oversatte Martinus’ bøger til islandsk. Martinus holdt det første foredrag i Akureyri og fløj derefter tilbage til Reykjavik, hvor han også i nogen tid var gæst hos Aurelius Nielsen. I Reykjavik holdt han flere foredrag i Det Teosofiske Selskab, hvor Arelius Nielsen og Vignir Andresson fungerede som tolke, fordi ikke alle tilhørere forstod dansk tilstrækkeligt godt.

Arelus Nielsen besluttede at tale med biskoppen og foreslå, at Martinus skulle tale ved en præstesynode, der fandt sted i Reykjavik. Biskoppen var enig. Om morgenen holdt Martinus en improviseret 20-minutters tale, hvor han talte om Kristus. Om aftenen talte han om emnet *Bønnens mysterium*.

I sine erindringer talte han om sit møde med præsterne:

”Engang blev jeg inviteret til et stort kirkemøde sammen med landets 100 præster. Det var en meget dejlig oplevelse for mig, og den viste mig, hvilken strålende tolerance og forståelse man kan møde hos det islandske folk. Præsterne går til hinandens møder, hvad enten det er adventister, Indre Mission, spiritister, teosoffer eller antroposoffer. Jeg tror ikke, jeg vil kunne møde en sådan tolerance i mit eget lands kirkelige kredse

Dog har jeg engang truffet en dansk præst, som udtalte, at naturligvis troede han også på reinkarnation, men det kunne han jo ikke så godt stå og sige fra prædikestolen.

Kirkemødet, hvor jeg var sammen med 100 præster, fandt sted på Reykjaviks Universitet, og jeg havde den islandske biskop til bords. Han anmodede mig om at holde et lille foredrag, i hvilket jeg skulle redegøre for mit syn på Kristus.

Jeg fortalte da, at mit syn på Kristus var ikke det, at han havde påtaget sig straffen for menneskenes synder. Dette var en misforståelse og slet ikke det, der var det store i hans mission. Men det var dette, at han midt under sine smerter på korset – i kulminationen af de sværeste lidelser – med de sidste rester af sine døende kræfter kunne bede for sine bødler og sige: ”Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!”

Min tale vakte stærkt bifald, og biskoppen takkede mig for foredraget og sagde, at det kom fra hjertet, det kunne man mærke.”⁴

Også Arelius Nielsen har nedfældet sine erindringer om Martinus. Vi læser om mødet:

”Jo – han er smuk, en lidt fyldig type, middelhøj, mørkhåret, brunøjet. Er det en dansk type? Jeg ved det ikke. Han synes snarere at ligne en franskmænd. Øjnene er strålende rene og klare som barnøjne. Han er både gammel og ung – men mest ung. Hans skikkelse er meget tiltalende, hans bevægelser lette og smidige, hans håndtryk varmt og behageligt. Man føler det helt ind i hjertet. Hans smil er ungdommeligt, men han har dog alderdommens værdighed i hele sin fremtræden.

Jo, Martinus opfyldte så sandelig alle vore forhåbninger. Der var ingen, der blev skuffet ud over de, der troede, at han have langt skæg og hår, der gik ned over skuldrene ligesom hos jordiske vismænd.

Han var ikke i nogen som helst henseende affekteret eller

unaturlig, men jævn og ligefrem – og dog var han som ingen anden.

Og så begyndte han at tale. Ordene var også almindelige, men det var, som om himmel og jord talte. Han havde nøglen til alle hemmeligheder og løsningen på alle gåder. Hans ord havde en mærkelig magt, en fortryllelse, som greb hele bevidstheden.

Det blev en oplevelse, man aldrig kan glemme. Man hørte en mand tale, og han talte dansk, men hans ord trængte helt ind til ens dybeste sind. Måske var det ikke så meget hans ord, som det var hans øjne, hans ånd og sjæl, der talte.

Jeg hørte Martinus tale på den islandske synode. En stor forsamling af præster med deres biskop i spidsen lyttede til ham med den største interesse. Han talte om Kristus som det store forbillede og verdens eneste håb.

”Er han ikke præst?” spurgte de. Men nej – han var ikke præst, han var meget mere. Han var en vismand.

Det var vel kun enkelte af dem, der forstod hvem han var.

Hans besøg var som et glimt – et glimt fra himmelen, som kommer og forsvinder med det samme, men efterlader sit minde, sit lys, sit morgengry i bevidstheden. En forjættelse om noget stort og helligt, rent og evigt.

Der eksisterer fortid, nutid og fremtid. Men det er kun fremtiden, der tilhører Martinus. Hans verdensbillede vil af fremtidens mennesker blive betragtet som en gave til os alle.

Han vil lyse ind i vore mørkeste nætter og give varme til vore koldeste vintre.

Vi tror, det vil blive hans viden, der vil give kristendommen den klædedragt, som det moderne nutidsmenneske ønsker og har brug for.

Han er den største gave, Gud har givet Danmark.”⁵

Der eksisterer fortid, nutid og fremtid. Men det er kun fremtiden, der tilhører Martinus. Hans verdensbillede vil af fremtidens mennesker blive betragtet som en gave til os alle.

Vi tror, det vil blive hans viden, der vil give kristendommen den klædedragt, som det moderne nutidsmenneske ønsker og har brug for. Han er den største gave, Gud har givet Danmark.

Da Martinus blev inviteret til Island for tredje gang i 1958, takket være Vignir Andresson, der tolkede på den anden rejse til Island, var der allerede forskellige studiekredse der, og hans bøger var efterspurgt. Martinus blev straks af pressen bedt om at give et interview.

Hos Kurt Christiansen læser vi:

”Man kan måske undre sig over, hvorfor netop islændingene har fået så stor interesse for Martinus kosmologi at selv præster fra den kristne kirke, har ønsker om at høre Martinus tale.

Vi kan uden tvivl finde svaret herpå i en artikel af M. Simson fra Island, skrevet i *Julekosmos* 1957 side 72 med titlen: ”Indtryk fra Kosmos Ferieby. Sommeren 1957”.

Simson skriver, at han er dansk af fødsel og har levet i Danmark i 30 år, men han har i de sidste 42 år boet i Isafjord på Island. Han er islandsk statsborger og har ikke været i Danmark i 34 år.

I sin artikel skriver han, at det måske kan være af interesse at høre lidt om islandsk åndsliv set fra et rent åndsvidenskabeligt synspunkt. Han siger, at på Island findes der ingen grobund for fanatiske sekter og trosretninger. Island adskiller sig fra de andre nordiske lande, ved at have en udviklingsbane der er helt anderledes end nogen af de andre nordiske lande. Han siger videre:

”Her på Island er troen på kirkens lære meget svag. Den grufulde intolerance, som er uløseligt knyttet til troen, findes ikke her. Island er ubetinget verdens mest tolerante land, enhver kan uantastet have sin mening om livet og tilværelsen, men i politikken finder man endnu intolerance. Island er stærkt på vej ind i den virkelige videns og livsforståelsens livszone.

Da tolerance er det samme som forståelse eller humanisme,

og moralen kun kan måles efter tolerancens styrke, må Island være foran andre nationer på dette område.”

Han refererer endvidere Martinus for at have sagt, ”At Island ubetinget er en af verdens højst udviklede nationer”.⁶

Martinus foretog yderligere tre rejser til Island i 1962, 1966 og 1970. Kurt Christiansen skriver i sin biografi, at han også tog på en rejse til Island i 1977, i en alder af 87 år, men kommer dog ikke med yderligere detaljer.

Noter

1. Martinus: *Erindringer*, s. 126.
2. Dette refererer til hans anden rejse, som var i juni 1955.
3. Martinus; *Erindringer*, s. 127-28.
4. *Ibid.* s. 126-27.
5. *Martinus – som vi husker ham*, s. 136f.
6. Kurt Christiansen: *Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente*, 10. afsnit, s. 66.

Oversat fra tysk af Jes Arbov

Med sine symboler skabte Martinus et visuelt overblik over selve verdensaltets kosmiske struktur

“Hvad et menneske sår, skal det også høste”

Dette symbol viser, at al energi eller bevægelse (dvs. skabelse) i verdensaltet udgår fra det evige jeg (den hvide trekant) og ligeledes vender tilbage til dette. Al bevægelse har således et levende ophav. Dette er det levende væsens kosmiske evige skabeevne og egentlige legeme.

De violette cirkler symboliserer det levende væsens handlinger, tanker, livsoplevelser, og organismer – alt sammen “bevægelser” bundet i kredsløb (symbol 16).

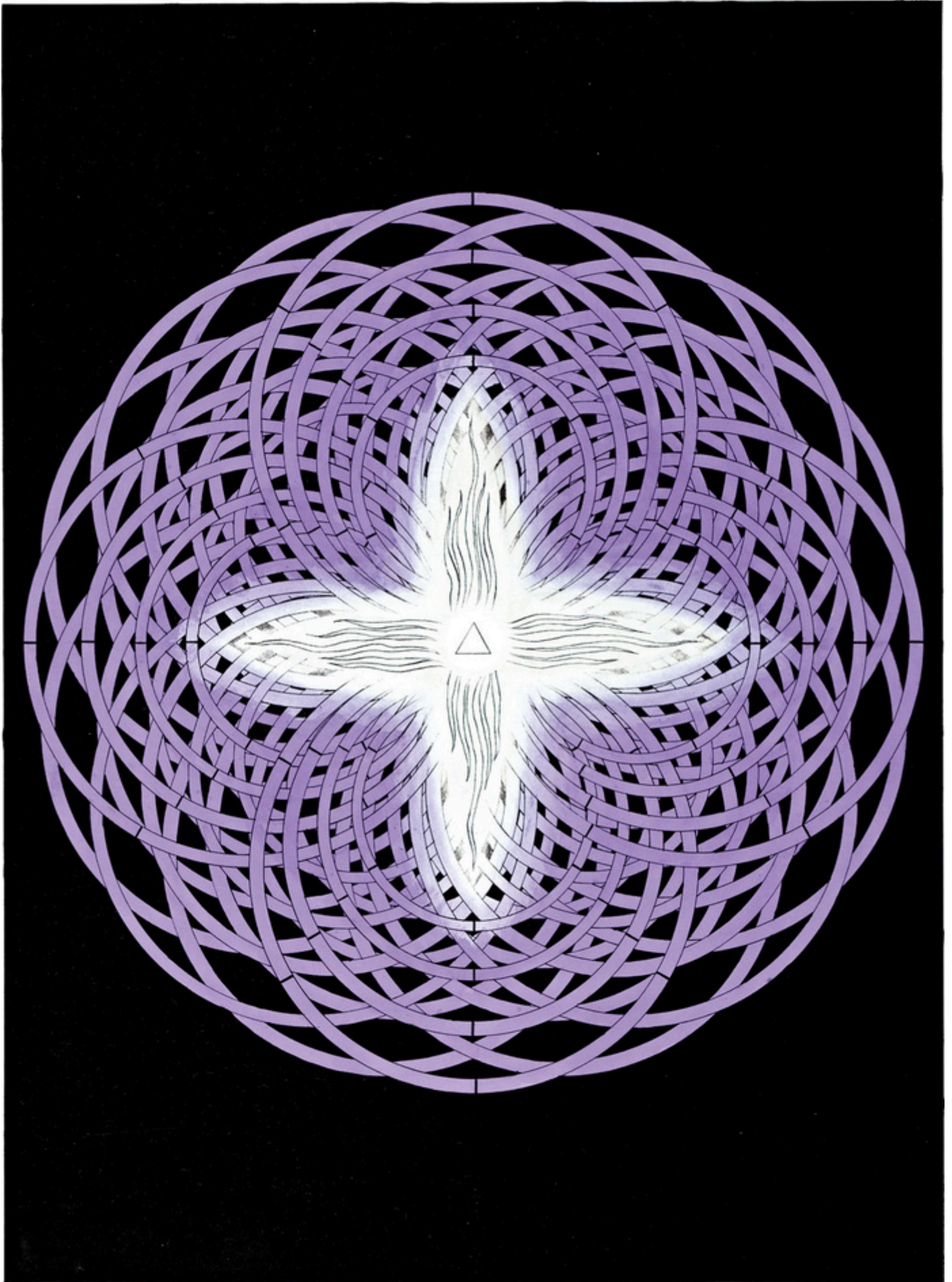
I vores organisme udløses hvert øjeblik mikroskopiske kredsløb. Et jordeliv er et andet eksempel på et kredsløb. Der er også kredsløb så store, at de løber over millioner og atter millioner af år og fx bestemmer vores seksuelle struktur. Flammekorsset symboliserer, at vores evighedslegeme altid hviler i fuldkommen balance.

Symbolet viser, at vi selv skaber vores skæbne. Vi høster, som vi sår. Der sker os aldrig uret – kosmisk set. Alt er såre godt.

Hvorfor uretfærdighed ikke kan eksistere

“Overalt og i enhver situation, hvor der forekommer noget, der udtrykkes som "uret", kan dette kun ske, fordi nævnte situation blot udtrykker et lokalt billede af en helhedssituation. I dette lokale billede kan den virkelige årsag til opfattelsen af situationen som "uret" ikke ses. Vedkommende væsen synes derfor, at det lider "uret". Det kan ikke se, at det selv er denne "urets" eller situations sande årsag. Hvis det ikke havde været det, kunne denne situation aldrig nogen sinde være opstået. Men da denne årsag kan være udløst i et tidligere liv, er det ikke så mærkeligt, at det ufærdige menneske må anse den nævnte situation som en uretfærdighed, der påføres det. Og det er denne uvidenhed, der er roden til alt det såkaldte "onde". For det ufærdige menneske, der hverken kender til reinkarnation eller til loven for bevægelse, der er det samme som skæbneloven, er det ikke så

mærkeligt, at verden ser ud til at være fuld af uretfærdigheder og de heraf affødte misforståelser, såsom alle former for krige, had og hævn. Vi ser også her, hvor nødvendigt Kristi ord om de mange gange, man dagligt skal tilgive sin næste, er for skabelsen af en virkelig kristen eller menneskelig verdenskultur, altså en verdenskultur, der er ét med Gud. Men vi ser også, hvor nødvendig den åndelige videnskab er, som Kristus bebudede, der i form af "talsmanden den hellige ånd" skulle komme og fuldbyrde hans guddommelige visdom for menneskene.” (Martinus, *Det Evige Verdensbillede I*, symbol nr. 16, stk. 10)

© Martinus Institut 1981

Symbol nr. 16. Evighedslegemet

martinus.dk

Hvilke kræfter er det som dybest set styrer vores seksuelle begær og hvad indebærer uselvvisk kærlighed? Disse spørgsmål behandles udførligt i Martinus' livsværk Det Tredie Testamente, og i denne artikel tager jeg nogle af hans tanker op om dette emne.

Den seksuelle polforvandling

Af Ingemar Fridell

Det jordiske menneskes *paringsseksualitet* adskiller sig i princippet ikke meget fra den vi kender til fra dyreriget. Hos såvel dyr som hos jordiske mennesker har seksualiteten først og fremmest været koblet til *forplantningen*, hvilket dermed muliggør *reinkarnationen* og individernes tusindårige *mentale udvikling*. Bag denne form for seksualitet skjuler der sig ifølge Martinus en *åndelig* struktur, som kendetegnes af at væsenerne er opdelt i adskilte *hanner* eller *hunkøn*. I samme struktur finder vi roden til selvopretholdelsesdriften og kampen for tilværelsen i dyreriget, hvilket i igen har sat sit præg på hele den såkaldte biologiske evolution. At der skulle findes en helt anden og væsensforskellig form for seksualitet end den vi har fælles med dyrene, er derimod ubekendt for de fleste.

Kærlighed og forelskelse

Martinus beskriver en *menneskelig* seksualitet, som langsomt vokser frem hos enhver. Den er præget af uselvviskhed og har i sin rene form intet at gøre med forplantning, forelskelse eller ønsket om at *eje* et andet væsen **for** sig selv. At være forelsket opleves af de fleste som behageligt og smukt, og det er i høj grad en guddommelig anordning, der kaster sit lys ind i den ellers temmelig mørke fysiske verden. At blive forelsket inspirerer stadig mange mennesker, men egentlig er dette dybest set udtryk for *egoisme* og ikke for kærlighed. Forelskelsen er koblet til *parringsdriften*, selvom den hos os ifølge Martinus er blevet *idealiseret* og iklædt menneskelige tankebilleder. Man kommer for eksempel ikke udenom, at uengældt forelskelse kan udløse jalousi og i nogle tilfælde endog had. Set fra et højere perspektiv er den seksuelle sympati

mellem mand og kvinde ganske vist en *åndelig* struktur, men i sidste instans er den beregnet til at fremkalde *antipati*. Det dybeste formål er at *indvikle* det evigt levende væsen langt ind i den fysiske verdens *mørke* i sin allerførste *indviklingsfase*. Væsenet får derigennem mulighed for at "spise af kundskabens frugt" for gradvist at udvikle sin tænkeevne i det nye spiralkredsløb og gennem selvoplevede erfaringer lære at skelne mellem godt og ondt, rigtigt og forkert, sandt og falsk. Den samme proces vil så på et meget senere tidspunkt indvie væsenet til tilværelsens *lys* og føre det videre op på bølgelængde med den *kosmiske bevidsthed*, hvilket vil sige den altomfattende bevidsthed der styrer alt liv.

For at opleve livet har alle levende væsener i deres kosmiske struktur både en maskulin og en feminin pol. Men i dyreriget er en af disse to poler

degenereret og nået sit latente stadium. Hvis det er den feminine pol, der er latent, har vi at gøre med et maskulint væsen, og hvis det er den maskuline pol, der er latent, har vi at gøre med et feminint væsen. Den menneskelige seksualitet udvikles derimod organisk gennem væsenets såkaldte *modsatte* pol, det vil sige ved, at mandens feminine og kvindens maskuline pol igen begynder at vokse frem trin for trin for til sidst at blive jævnbyrdig med den såkaldte ordinære pol, hvilket vil sige den pol, der gør os til mand og kvinde. At den latente pol igen begynder at vokse, beror blandt andet på den enkeltes personlige oplevelse af al den tilbagevendende lidelse, som vedkommende tidligere har påført andre levende væsener.

Takket være det faktum, at vores modsatte pol allerede er vokset en hel del, har vi udviklet en menneskelig tænkeevne og en bevidsthed, der

adskiller os fra de rendyrkede dyr. Vi har i almindelighed mange interesser og hobbyer uden for hjemmet og familien, hvilket kan resultere i et tovtækkeri mellem vores oprindelige biologiske instinkter og de nyvakte menneskelige interesser. Evnen til at være forelsket i en og samme person i lang tid mindskes, hvilket ofte skaber problemer i form af ulykkelig "kærlighed", skilsmisser og børn, der mistrives. Martinus forklarer, hvordan ægteskabelig "kærlighed" med tiden vil forsvinde i takt med, at fremvæksten af den modsatte pol gradvist forvandler os fra han- og hunvæsener til *dobbeltpolede* væsener. Det væsen, der engang var et rendyrket dyr, bliver således forvandlet til et fuldkomment menneskeligt væsen. Allerede nu begynder vi at kunne mærke, hvordan den modsatte pols vækst har udjævnet forskellene mellem mænd og kvinder, både fysisk, mentalt og socialt

Ingen behøver dog at føle sig truet af denne udvikling, for ægteskab, familieliv og børnefødsler vil vedblive med at findes, så længe det er nødvendigt, og så længe vi selv vill! Uden familiedannelse og børnefødsel ville reinkarnation ikke være mulig, hvilket i givet fald ville betyde, at al videre udvikling af individernes bevidsthed blev standset.

Men livet har en højere mening, end at vi for al fremtid blot skal forblive en slags højtstående "pattedyr": Meningen er, at vi alle skal blive Kristusvæsener eller fuldkomne mennesker i Guds billede! Og efterhånden som alkærligheden vokser, vil den uundgåeligt udkonkurrere den ægteskabelige "kærlighed". Sympatien mellem han- og hunvæsener er en kosmisk *hjælpeanordning*, som er begyndt at udspille sin rolle, og hvis kulmination allerede har fundet sted på et mere primitivt udviklingsstadium.

En menneskelig seksualitet

Betyder det så, at den seksuelle lyst vil forsvinde? – Nej! I sin bog *Logik* understreger Martinus, at alkærligheden også er af seksuel karakter:

“Tror man, at Verdensgenløserens [=Jesus, min kommentar] Hjerte var en Isklump? – Har han ikke netop i sine Tanker omfavnet og kærtegnet alle Mennesker? – Tror man ikke, at en fysisk Berøring med mange af disse af ham elskede Væsener ville have været ham kærkommen?” (*Logik*, kap. 36)

Martinus hævder i det følgende kapitel, at selv den “rene” kærlighed er af seksuel karakter:

“Med hensyn til Kristi Kærlighed vil man naturligvis protestere og sige, at han elskede ganske vist alle Væsener, men denne Kærlighed var “ren”, var ganske blotet for seksuelt Begær” [...] “Er det ikke en Kendsgerning, at det er en Nydelse at kærtegne og omfavne dem, man elsker, ogsaa der, hvor man ikke er besat af Forelskelse? – Det vil altsaa sige, at “ren” Kærlighed ogsaa er en Nydelse. Der, hvor dette ikke er Tilfældet, der rummer den i sig en vis Procentdel af Antipati og bliver saaledes i tilsvarende Grad en Modsætning til sin natur [...] Den absolut “rene” Kærlighed gør enhver Omfavnelse, Berøring og Kærtegn af dem, man elsker, til en absolut behagelig og velgørende Fornemmelse [...] Er der da slet ingen Forskel paa Seksualisme og Kærlighed? – Nej, i Grundprincippet eksisterer ingen Forskel. Seksualisme er Glæde og Nydelse ved Berøring og Kærtegn, Kærlighed er Glæde og Nydelse ved Berøring og Kærtegn. Nu vil man eventuelt indvende, at der dog findes mange Væsener, man elsker, uden at dette har noget som helst med seksuelt Begær at gøre. Men hertil maa jeg

Ligesom parringskærligheden ikke er baseret på en platonisk tilstand, således er næstekærligheden, i sin færdige udviklede tilstand, heller ikke baseret på en platonisk eller asketisk tilstand

svare, at det er en af Verdens allerstørste Illusioner.”

Det drejer sig altså blot om

“... en Variationsforskel i Nydel- sen og skyldes kun Menneskets midlertidige Polkonstellation og Køns- eller Seksualorganers særlige Natur...” (*Logik*, kap. 37)

Den uselviske form for menneskelig kærlighed kommer således også til *fysisk* udtryk i sin færdigudviklede form. Ellers ville den ende i skyggen af den kønsbaserede seksualitet, som er baseret på forelskessympatier. Uanset hvilket stadium vi befinder os på i udviklingen, er netop *al* oplevelse i større eller mindre grad af seksuel karakter, og den er i grunden *åndelig*; det udgør et kort møde med Gud selv, en oplevelse af Guds hellige ånd via det, Martinus kalder “den højeste ild”. Så længe vi er inkameret i en fysisk verden, må seksualiteten nødvendigvis komme til udtryk ved hjælp af kroppen, som er vores fornemste redskab i denne verden.

Efterhånden som bevidstheden udvikler sig, bliver vi mere følsomme både fysisk og mentalt. Vores nervesystem og vores sanser udvikler sig, vores fantasi og indlevelses-evne vokser og dermed også behovet for fysisk og mental nærhed, hvilket vil sige et behov for at omfavne og kærtegne andre og selv blive kærtegnet. Det er den samme slags voksende følelsesmæssige behov, der ligger bag alle former for kunstnerisk skabelse. Hvis denne tiltagende følsomhed ikke også kunne give sig til kende rent fysisk, ville hele udviklingen være meningsløs. Alkærlighed indebærer jo at elske sin næste som sig selv og Gud over alt. Da det er praktisk umuligt at elske noget “umani- festeret”, kan vi kun elske Gud gennem vores medvæsener. Når vores kærlighedsevne vokser, øges vores behov for kropslig nærhed normalt i samme grad.

I sin bog *To slags kærlighed* beskriver Martinus hvordan kærligheden kommer til udtryk på det *fuldkomne* stadium i udviklingen

“Her vil et kys, en omfavnelse, et varmt håndtryk eller en anden mild og gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være i stand til at frembringe den guddommelige lysoplevelse af “den højeste ild” eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de enpo- lede væseners parringsakt.” (*To slags kærlighed*, kap. 53)

Dette kan foranledige nogen til at tro, at det da mest drejer sig om den såkaldte *platoniske* kærlighed, der kun kommer til udtryk gennem blide og “uskyldige” kærtegn. Denne forestilling modsiges dog af Martinus i blandt andet det følgende afsnit hentet fra *Det Evige Verdensbillede III*:

“At denne kærlighed [= den *dobbeltpolede* kærlighed, min kom-

mentar] i sin fuldkomne form eller tilstand skaber hunger efter at kærtegne, hunger efter at give et koncentreret udtryk for sin sympati for denne kærligheds objekter er naturligvis givet. Hvad skulle kærlighedsevnen ellers fremkalde? – Ligesom parringskærligheden ikke er baseret på en platonisk tilstand, således er næstekærligheden, i sin færdige udviklede tilstand, heller ikke baseret på en platonisk eller asketisk tilstand. Hvad ville en ægteskabs- eller parringskærlighed betyde, hvis denne var en blot og bar platonisk tilstand og således var ganske uden den kulminerende sjælsudløsning, som finder sted imellem parterne under samlejet eller parringsakten? – Ligesom parringsympatien skaber en hunger efter denne udløsning, der er fundamentet for ægteskab og samliv, således er næstekærligheden i sin fuldkomne eller færdige tilstand også affødende en hunger efter en kulminerende sjælsudløsning med væsener, der kan være retmæssige partnere i udløsningen af den guddommelige akt. Det kan absolut ikke med rette benægtes, at jo mere næstekærlighedsevnen udvikler sig i væsenet, jo mere afføder den også en hunger efter en kulminerende sjælsudløsning. Den absolut fuldkomne guddommelige kærlighed kan ikke fuldkomment eller retmæssigt tilfredsstilles blot ved at give varme håndtryk og milde øjekast, give gaver og andre behagsmanifestationer over for sin næste, trøste og hjælpe syge og sorgfulde, ulykkelige mennesker eller lignende.” (*Det Evige Verdensbillede III*, Symbol 33, stk. 27)

Ved en overfladisk læsning af de to ovenstående citater kan det virke, som om Martinus modsiger sig selv. At “varme håndtryk” og “milde øjekast” fremkalder den største nydelse

(som i øvrigt allerede nu kan opleves sådan), betyder ikke, at der ikke også er andre og væsentligt mere intense kærlighedsudfoldelser, der kan komme til udtryk, ikke kun mellem fuldt udviklede mennesker, men også mellem mennesker, der i dag er på vej til at udvikle en øget mental og fysisk sensitivitet (jf. *Kosmos* 2009, nr. 8: “Spørgetime, Gardenparty ved Villa Rosenberg”, juli 1973). I den nævnte spørgetime fortæller Martinus om en ny form for “kærtegnseksualitet” eller “julelege”, som han humoristisk kalder dem. Disse kan bruges af mennesker, der længes efter intim fysisk nærhed uden at ville giftes og stifte familie. Det handler dog overhovedet ikke om det traditionelle samleje, som Martinus mener strengt taget er forbeholdt mennesker, der ønsker at stifte familie og få børn, og som også er parate til at tage ansvar for dette!

Men det er først, når vi har udviklet os til at kunne *materialisere* en fuldstændig menneskelig organisme, at den *menneskelige* seksualitet kommer til sin fulde ret:

“Forskellen paa det færdige Menneskelegeme og det almindelige jordmenneskelige fysiske Legeme er den, at førstnævnte Legeme har en saa udviklet seksuel Følsomhed, at den højeste Ild flammer og straaler, lyser og varmer igennem alle dets Celler, ganske uafhængigt af hvilken animalsk Del af Organismen de saa end maatte repræsentere.” (*Livets Bog V*, stk. 1913)

“Igennem udviklingen af den totale og fuldkomne kærlighed er de færdige menneskers organismer blevet så forfinede i føle- eller fornemmelsesevne, at de pågældende væsener kan opleve den højeste ild eller Guds ånd i renkultur igennem hele organismen under kærlighedens kulminationskontakt. Den vellyst eller behagskul-

mination, der før kun kom til udløsning igennem de enpoledede seksuelle organer, kommer her til udløsning igennem hele organismen. Evnen til at modtage Guds ånds lysvæld igennem næstekærlighedens kontaktudløsning mellem de totalt fuldkomne mennesker befordres således af hele deres fysiske og åndelige organisme. I hvert eneste punkt, i hver eneste lille del af denne forekommer der specielle nerver for udløsningen af denne særlige vellyst eller behagskulmination, der kommer til manifestation, så snart to fuldkomne dobbelpoledede væsener i en kærlighedskontakt berører hinanden, det være sig ved omfavnelser, kys eller andre kærtegnsvækslinger. Da udløses den højeste ild, og de to væsener overskygges og gennemstråles direkte af et altgennemtrængende lysglimt fra Guds ånds evige lysocean.

Da alle her elsker alle, er denne guddommelige oplevelse af Guds ånds lys igennem en kærlighedskontakt mellem to færdige mennesker i Guds billede i det rigtige eller færdige menneskerige en ganske almindelig akt mellem menneskene. De oplever denne den allerhøjeste vellystførmelse eller kulminerende behagsførmelse med hinanden som en guddommelig velsignelse, en glædesbefordrende livskraft, en altoverstrålende, guddommelig oplevelse af Guds tilstedeværelse i deres organisme og psyke under deres fælles udløsning af kærlighedens kulminationskontakt og det heraf affødte lys fra Guds ånds strålevæld.” (*Det Evige Verdensbillede III*, Symbol 33, stk. 31)

Den færdigudviklede menneskelige organisme er således kendetegnet ved en kolossal følsomhed i hver enkelt celle. Desuden er denne krop ikke længere bestemt af det mandlige eller kvindelige køn, idet væse-

net mentalt set er *dobbeltpolet*. Væsenet er her befriet fra alt, hvad der har med forplantning at gøre og mangler derfor fungerende kønsorganer. I stedet kommer det seksuelle højdepunkt her til udtryk gennem *kysset*:

“Denne Kulminationsfønmelse udløser sig gennem den organiske Fønmelse, der i Dag er i Færd med at udvikle sig igennem det, vi kender som 'Kysset'.” (Livets Bog V, stk. 1915)

Med udviklingen bliver læber og tunge således mere og mere følsomme over for berøring. Kys kombineret med kærtegn af hele kroppen afløser den gamle parringsakt. Den fysiske forplantning vil blive erstattet af *materialisation*, som sker ved hjælp af *tankekraft*.

Men på vores nuværende udviklingstrin, altså inden vi er nået det høje mentale stadium, som inkluderer evnen til at kunne materialisere en fuldkommen menneskelig organisme, der fuldt ud er tilpasset individets færdige dobbeltpolede stadium, er der ingen moralske hindringer for at to *frie* individer kan bruge den “kærtegningsakt”, som Martinus omtaler i førnævnte “Gardenparty”. Denne “akt” kan også involvere gensidige kærtegn af *kønsorganerne*!

“Saalænge den for seksuel Topolethed beregnede Organisme endnu ikke forekommer i en for Udløsning af denne Topoletheds Kulminationsakt færdige Tilstand, kan Individet endnu kun faa seksuel Udløsning igennem de fra Dyreriget nedarvede eenpolede Kønsorganer.” (Livets Bog V, stk. 1909)

Den gamle “pattedyrskrop” “slæber nemlig efter” i udviklingen i forhold til individets mentale og bevidsthedsmæssige udvikling, som foregår i et lidt hurtigere tempo. At selv

kønsorganerne med fordel kan bruges i en “kærtegningsakt”, behøver ikke at blive opfattet som noget negativt, skamfuldt eller “lavere”, mener Martinus:

“Da Kønsorganerne som nævnt er Kærtegningsorganer, udgør de dermed de højeste og fornemste Organer, et Væsen kan have.” (Livets Bog V, stk. 1921)

Traditionelt er mennesker i de fleste kulturer på Jorden blevet opdraget til at have et relativt ambivalent og ikke sjældent direkte usundt syn på sek-

sualitet. I mange religioner er seksualitet blevet begrænset gennem strenge “moralske” regler, og seksuelle aktiviteter uden for ægteskabet mellem en mand og en kvinde betragtes ofte som *synd*. Seksualitet med det formål at avle børn opmuntres der normalt til, men i andre sammenhænge uden for det “hellige ægteskab”, for eksempel blandt munke og nonner i klostermiljøer, er *afholdenhed* blevet betragtet som en ædel moralsk dyd. Selv blandt nutidens åndeligt søgende mennesker tror mange, at seksualitet og “åndelighed” ikke kan forenes. Her vender

Martinus op og ned på gamle forestillinger med et betydeligt mere livsbekræftende syn på seksualiteten!

Det dobbeltpolede menneske

Det færdigudviklede menneske er således hverken mand eller kvinde; idet begge seksuelle poler er smeltet sammen til en enhed. Det er denne *dobeltpolede* struktur, der til sidst åbner porten til den kosmiske bevidsthed. På dette høje stadium har mennesket overvundet alle lavere, mere primitive tendenser, og dets tankeliv præges helt af højintellek-

tualitet og logik. Det indebærer blandt andet, at det ikke længere kan blive forelsket, jaloux eller vred. I stedet udstråler det kærlighed og sympati mod alt og alle. Når en tilstrækkelig stor nok del af Jordens mennesker begynder at blive dobbeltpolede, vil det jordiske paradys blive en realitet.

Da det ifølge Martinus er den oprindelige *rivalisering* og fjendskab mellem væsener af samme køn, der er den primære årsag til mørket, vil det en dag opleves som en særlig glæde at kunne elske alle dem, der engang var ens rivaler og dødsfjen-

der. Så længe man først og fremmest definerer sig selv som *mand* eller *kvinde*, er det naturligt at mærke en vis form for fysisk modstand mod at komme alt for tæt på et væsen af samme køn som én selv. Men hvis alkærligheden ikke kunne eliminere denne modstand med en sympati, der er rettet mod væsener af *ens eget* køn, ville der ikke være tale om en ny evne. Uanset om vi kan lide det eller ej netop nu, vil det seksuelle begær efter væsener af det modsatte køn en dag blive udlevet og mættet. I stedet vokser evnen til at elske det levende og *guddommelige* i alle

medvæsener, uanset ydre seksuel struktur.

I *Livets Bog V* beskriver Martinus en "nerveforbindelse" (formodentlig af åndelig art), der er ved at vokse frem, dels nede fra kønsregionerne, dels oppe fra hjernen og nervesystemet. I løbet af udviklingen nærmer disse to nervetråde sig mere og mere hinanden og vil til sidst mødes og smelte sammen et sted midt i kroppen (i hjerteregionen?). Samme nerveforbindelse er illustreret i Martinus' symbol nummer 66 (jf. *Det Evi-ge Verdensbilde V*):

"Med hensyn til de to Poler, da har den ordinære Pol, hvilket vil sige den maskuline i Manden og den feminine i Kvinden sit Udløsningscenter i de seksuelle Organer. Den latente eller modsatte Pol, hvilket vil sige den maskuline i Kvinden og den feminine i Manden har sit Udløsningscenter i Hjerneorganerne. Hos det normale jordiske Menneske er disse to Centrere endnu stærkt adskilt. Men efterhaanden, som Udviklingen finder sted, og den modsatte Pol tager til, vokser der en Forbindelseslinje frem, en slags psykisk Hovednerve imellem de to Centrere. Den begynder som en lysende Udløber fra begge Centrere, hvilket vil sige, fra Hjernen og fra det seksuelle Center i Rygmarvsområdet. Disse to Udløbere bliver ved med at vokse, indtil de en Dag naar hinanden og gaar da øjeblikkelig i Forbindelse. Dette betyder saa igen, at der ligeledes i samme Øjeblik opstaar en fuld Kontakt mellem det seksuelle Hjernecenter og det seksuelle Parrings- eller Sympaticenter. Væsenet bliver fuldstændig vaagen dagsbevidst i sin modsatte Pol, der netop nu bliver overskygget fra det seksuelle Sympaticenter. Der opstaar da i Væsenet Sympati eller Kærlighed til dets eget Køn, men denne Kærlighed har ikke noget med Ægte-

"Den ordinære Pol, hvilket vil sige den maskuline i Manden og den feminine i Kvinden [har] sit Udløsningscenter i de seksuelle Organer. Den latente eller modsatte Pol, hvilket vil sige den maskuline i Kvinden og den feminine i Manden har sit Udløsningscenter i Hjerneorganerne. Hos det normale jordiske Menneske er disse to Centrere endnu stærkt adskilt. Men efterhaanden, som Udviklingen finder sted, og den modsatte Pol tager til, vokser der en Forbindelseslinje frem, en slags psykisk Hovednerve imellem de to Centrere." (Martinus)

skab at gøre. [...] Man fornemmer sig ét med alt og alle, hvilket vil sige: ét med Gud. Man er i den samme Følelse som den, Kristus var i, da han sagde, at "jeg og Faderen vi er ét". Alt er nu indlemmet i det sympatiske Anlæg, alt er Flamme af den allerhøjeste Ild. Og først da er Jordmennesket blevet til det virkelige Menneske. I denne Ild eller seksuelle Tilstand kulminerer Overholdelsen af Kærlighedsloven og dermed Opretholdelsen af selve Verdensaltet." (Livets Bog V, stk. 1935)

Men allerede inden de to førnævnte "nerveudløbere" har mødt hinanden og er vokset sammen, begynder de at nærme sig hinanden, hvilket kan give anledning til en slags "elektriske udladninger". Dette kan tage to forskellige udtryk: dels som midlertidige intuitive "kosmiske glimt", dels som en nyvakt evne til at opleve omverdenen fra et perspektiv, som et væsen af det modsatte køn til en selv har været i stand til i en meget lang tidsperiode. Det betyder, at det væsen, der engang blot var en mand, nu også begynder at kunne opleve verden som en kvinde, mens det væsen, der engang var en kvinde, begynder at kunne opleve verden som en mand.

Selv forestiller jeg mig dette fænomen som, at væsenet får et "dobbeltperspektiv", der gør det muligt at opleve verden både som mand og kvinde. Med udgangspunkt i den nuværende almindelige pol oplever man kun verden "todimensionelt", mens man med sin nye evne til at opleve verden ud fra begge perspektiver får et "dybdesyn" og kan opleve verden "tredimensionelt". At opleve verden fra ens modsatte pol indebærer, at man kan føle en sådan sympati for et væsen af ens eget køn, som kun ens medmennesker af det modsatte køn har kunnet. Da dette er en helt ny evne i modsætning til den ordinære seksuelle

struktur, skaber dette en stor glæde i væsenet!

Men de, der ikke kun har kunnet vise sympati for væsener af det modsatte køn, men som derudover også i andres øjne har vist "upassende" sympati for medmennesker af samme køn som dem selv, er på grund af omgivelsernes manglende forståelse i lang tid blevet mødt med intolerance og forfølgelse. I *Det Evige Verdensbillede III*, adresserer Martinus denne intolerance på følgende måde:

"Hvorfor så forfølge de første spæde spirer af denne livets højeste kraft, Guds ånd, når du møder den i din næstes øjne eller i kærtegnene fra hans hånd? – Hvorfor ikke takke Gud fordi du her allerede får lov til at møde strålerne fra den allerhøjeste ild i renkultur? – Hvorfor ikke åbne dit hjerte for denne guddommelige udstråling af varme fra det evige lysvæld, fra Guddommens nærværelse i din broders psyke? – Kan du nogen sinde komme til et større møde med Gud? – Hvorfor så ikke åbne dit sind og din tankeverden for dette guddommelige lys og derved smelte sammen med din broders flamme og blive til ét med ham i den evige Faders strålevæld? – Kan der findes nogen større opfyldelse af det evige bud: "Du skal elske din næste som dig selv?" (*Det Evige Verdensbillede III*, Symbol 33, stk. 22)

I et tidligere afsnit i *Livets Bog V*, bruger Martinus også begrebet "fødselsporten", som han sammenligner med en ung kvindes "jomfruhinde", der blandt andet fungerer som en beskyttelse af det pågældende væsen mod uønsket graviditet i en alt for tidlig alder. På samme måde beskytter "fødselsporten" væsenet mod at blive bevidst om dets seksuelle tiltrækning til væsener af sit eget køn på et for tidligt stadium i udviklingen:

"Ligesom den kvindelige Jomfrudom er bestemt til at beskytte Kvinden imod Samleje i hendes Barneaar og først bliver svag og naturlig bristefærdig ved hendes Kønsmodenheds Indtræden, saaledes er "Fødselsporten" ligeledes et Beskyttelsesorgan mod for tidlig Opvaagnen i og Udvikling af den modsatte Pols Terræner." (*Livets Bog V*, stk. 1885)

Forcering af den modsatte pol

Den modsatte pols vækst kan nemlig *forceres* på forskellige måder, inden man er helt seksuelt moden. Hvis man bliver hjernemæssigt og seksuelt bevidst i sin modsatte pol på et alt for tidligt tidspunkt, kan væsenet have svært ved samtidig at bevare sin normale kønslige identitet på det stadium, hvor dette stadig er nødvendigt. Men på samme måde som der på grund af en unaturligt forceret seksualitet kan skabes en bevidsthedsmæssig forbindelse til væsenets modpol alt for tidligt i udviklingen, kan den åndelige "nerveforbindelse", som Martinus beskriver i ovenstående citat, også forceres frem gennem for eksempel alt for kraftige åndelige "øvelser" eller ved hjælp af visse stoffer med det formål at "udvide" bevidstheden ad kunstig vej. Her kan man nævne den såkaldte "kundalini-rejsning", som kan skabe ubehagelige oplevelser og forvirring hos det væsen, der frivilligt har fremprovokeret den åndelige nerveforbindelse alt for hurtigt. I værste fald kan det ende med sindssygdhed og endog selvmord. Det kan derfor være på sin plads at advare mod alle sådanne overdrevne øvelser, der forcerer den seksuelle poludvikling!

I *Livets Bog V*, beskrives mange af de seksuelle *afsporinger*, som et væsen kan støde på i løbet af sin polforvandling. Her skriver Martinus blandt andet om overdrevent *feminine* mænd og overdrevent *maskuline* kvinder, der drages imod deres eget køn. Denne form for afsporing behø-

ver dog ikke at påvirke andre væsener end personerne selv. Problemet er, at netop disse væsener som regel ønsker samliv med udpræget maskuline mænd og feminine kvinder. Men sidstnævnte væsener har næppe nogen interesse i seksuelt samkvem med feminine mænd og maskuline kvinder af samme køn som dem selv. Derfor løber de førstnævnte væsener en stor risiko for at blive ramt af overordentlig megen følelsesmæssig lidelse. Det skal dog bemærkes, at Martinus i sin beskrivelse af disse personer ikke engang nævner ordet "homoseksualitet".

En meget stor gruppe af de "homoseksuelle" mennesker, vi møder i dag, kan ikke med rette betegnes som overdrevent feminine mænd og maskuline kvinder. Men det udelukker ikke, at mange kan forelske sig i et væsen af deres eget køn på en sådan måde, at de ønsker at indgå ægteskab, stifte familie og få børn. Dette viser, at de pågældende væsener af forskellige årsager med oprindelse i tidligere livserfaringer er blevet seksuelt bevidste i deres modsatte pol på et noget for tidligt stadium i deres udvikling. Dermed ikke sagt, at de af den grund behøver at blive betragtede som "afsporede". De fleste af nutidens "homoseksuelle" er hverken mere afsporede eller mere "fuldkomne" end heteroseksuelle mennesker.

I *Livets Bog V*, definerer Martinus, hvad der kendetegner begrebet "afsporet":

"Der, hvor Væsenerne er afvigende fra den autoriserede Parringsdyd, men ikke har farlige Tendenser hverken i sadistiske eller morderiske Retninger, eller der, hvor der ikke er tendenser til Efterstræbning af mindreaarige eller forekommer Tilfælde, hvor Væsenerne ligger under for deres Drift som en Last, de ikke kan beherske, og den derfor vil føre dem i Afgrunden, føre dem imod Sindssyg-

Det dobbeltpolede menneske er seksuelt tiltrukket til de væsener, der ikke er af modsat køn. Dette væsen har jo udviklet sig helt væk fra den dyriske tilstand og er nu mentalt hverken mand eller kvinde, selvom det i en overgangsperiode stadig ligner en mand eller kvinde udadtil

dom og Aandssvagthed, er der jo ikke noget ved disse Væseners seksuelle Indstilling, der kan genere andre eller berettige disse til at gribe ind. Og her viser det sig da ogsaa, at der ikke er noget som helst at gøre. Her er den seksuelle Udvikling nemlig ikke afsporet. Væsenerne her repræsenterer som Regel høj intellektuel Udvikling, ja er endog i bedste Tilfælde Aspiranter til Indvielse, der hvor de ikke allerede er indviede. At saadanne Væsener ikke er gifte er naturligvis en Selvfølge. De vil altid fremtræde som enlige Væsener. Det er blandt disse enlige Væsener, vi finder Menneskehedens allerstørste Førere.” (Livets Bog V, stk. 1789)

Martinus forklarer også, hvordan de, der er blevet seksuelt bevidste i deres modsatte pol på et tidligt stadium i deres udvikling og derfor kan opleve personlig lidelse, efterhånden af livet selv vil blive ført ind på et normalt og afbalanceret udviklingsspor. Det skal dog ikke nødvendigvis tolkes sådan, at de, der fik deres modsatte pol åbnet for tidligt, vil vende tilbage og blive “heteroseksuelle” igen. At blive bragt ind på en normal og afbalanceret udviklingsvej betyder snarere, at man gennem livets erfaringer vil modnes til en “homoseksualitet”, der ikke længere indebærer lidelse for nogen af parterne. Det, der en gang er åbnet mentalt, kan jo ikke pludselig lukkes igen!

Man kan sammenligne denne situation med et barn, der af en eller anden grund bliver født efter *otte* måneder i stedet for efter *ni* måneder, som er det mest almindelige. Det er naturligvis ikke ideelt at blive født for tidligt, før graviditeten er afsluttet, men på den anden side behøver en noget for tidlig fødsel ikke at betyde problemer for den nyfødte senere i livet. På samme måde som det er bedst at blive født efter omkring ni måneder i moderens mave, er det ge-

nerelt bedst, at menneskers homoseksuelle sympatier ikke åbnes for tidligt i deres bevidsthedsmæssige udvikling. På den anden side behøver de, der af forskellige årsager er blevet seksuelt bevidste i deres modsatte pol på et for tidligt stadium, heller ikke opleve dette som et større personligt problem, i det mindste ikke i et civiliseret, tolerant og nogenlunde humant udviklet samfund.

Homoseksualitetens naturlige udvikling

Det fuldt dobbeltpolede menneske nærer bestemt kærlighed til alle sine medvæsener, men er ikke længere seksuelt tiltrukket af væsener af modsat køn! Denne seksuelle lyst er nemlig for længst blevet udlevet og mættet. Ifølge Martinus er dobbeltpoletheden selve kernen i al human religiøsitet, og det er mere eller mindre dobbeltpolede væsener, der gennem historien har betydet mest for udviklingen af human kultur. De fleste af disse væsener har ikke været specielt ægteskabeligt anlagte. Hvis vi tager Jesus som det tydeligste eksempel, var hans kærlighed ikke begrænset af nogen kønslige barrierer, hvilket blandt andet kommer til udtryk i de bibelcitater, hvor hans kærlighed til disciplen Johannes antydes. Med den voksende dobbeltpolethed øges nemlig evnen til at elske væsener af ens *eget* køn!

“Men alt eftersom dobbeltpoletheden tager til i udvikling, bliver frastødningen af ens eget køn mindre og mindre, og en ny intim sympatisk tilstand begynder at opstå [...] Det er den samme sympatiske evne, der ligger til grund for de store humane religioner og deres virksomhed, den humane moraludbredelse og nu til sidst åndsvidenskab, der er det samme som kærlighedsvidenskab, intellektualiseringen af de evige kristus-idealiserende og skabelsen af det evige verdensbillede [...] Dobbeltpolet-

[Foto: Åaker, Unsplash]

heden er således den absolutte livsbetingelse for fysisk skabelse af menneskelig bevidsthed og dermed betingelsen for den heraf fremtrædende udvikling af kosmisk bevidsthed eller mennesket i Guds billede efter hans lignelse.” (*Det Evige Verdensbillede III*, symbol 33, stk. 26)

Det dobbeltpolede menneske er således seksuelt tiltrukket til de væsener, der ikke er af modsat køn. Dette væsen har jo udviklet sig helt væk fra den dyriske tilstand og er nu mentalt hverken mand eller kvinde, selvom det i en overgangsperiode stadig ligner en mand eller kvinde udadtil:

“Samtidig med, at Dragningen imod den eenpolede eller saakaldte “normale” seksuelle Akt mellem to Væsener af modsat Køn svækkes eller aftager, opstår Begæret, Lysten eller Længselen imod en Ændring i den seksuelle Oplevelse. Det seksuelle Begær eller Længselen efter seksuel Udløsning tager nemlig ikke af, selv om den kønslige Struktur ændres. Svækkelsen gælder kun Længselen eller Dragningen imod den ordi-

nære eller tusindaarige normale Akt. Denne ny Dragning er altsaa ikke rettet imod det modsatte Køns Væsener. Det er jo Besiddelseslysten til disse Væsener, der er møttet. Naar det modsatte Køns Væsener ikke er Objektet for den ny seksuelle Dragning, kan det kun være de andre Væsener af Racen eller Arten. Og disse andre kan jo igen kun være Individerne af Væsenernes eget Køn. Denne begyndende Fornemmelse eller Længsel imod at kærtegne sit eget Køns Væsener er, naar den da ikke forekommer paa et for denne seksuelle Form fremtrædende for tidligt Stadium, som tilfældet er ved de tidligere omtalte Afsporinger, en allerførste begyndende virkelig – ikke dyrisk – men menneskelig Tendens.” (*Livets Bog V*, stk. 1900)

I det rigtige menneskerige er alle af samme køn, nemlig af dobbeltpolet køn. En sådan fuldkommen organisme findes endnu ikke på vores Jord, og derfor kan alkærligheden indtil videre kun komme til intimt udtryk mellem to væsener af samme kropslige køn. Martinus antyder, at det er

denne form for seksualitet, der mest ligner seksualiteten i det rigtige menneskerige, hvor som sagt alle væsener er af samme dobbeltpolede køn (jf. *Det Evige Verdensbillede III*, symbol 33, stk. 22).

Antipatien mod alt for varme sympatitilkendegivelser mellem mennesker af samme køn er dybt forankret, og det beror ifølge Martinus på vores iboende dyriske instinkter. I en dyreflok bliver alle væsener med afvigende adfærd udstødt. Intolerance mod især seksuelt afvigende mennesker findes fortsat langt fremme i udviklingen, og der er stadig lande, hvor den seksuelle polforvandlings helt normale udtryk stemples som kriminelle. Mennesker ved i almindelighed ikke, at den seksuelle sympati mellem væsener af samme køn er et udslag af næstekærlighedens organiske fremvækst. Der var selvfølgelig et tidspunkt, hvor det var nødvendigt at bremse denne udvikling, fordi den moralske udviklingsstandard endnu var for lav, men for dem, der var højere udviklede, indebar dette en følelsesmæssig hæmning, der kunne resultere i hemmelighedskræmmeri og skyldfølelse. For dem, der i offentlighedens øjne

[Foto: Ashley Batz, Unsplash]

føler for stærk sympati for mennesker af samme køn som dem selv, kan det være nødvendigt at udvise en vis tilbageholdenhed:

“Det paagældende Væsen maa saaledes udvise en imod sin virkelige normale Natur lidt køligere Fremtræden, der, uden at være umoralsk, nogenlunde ligner den Fremtræden, som det ordinære Hankøns- og Hunkønsvæsen udviser overfor sit eget køn.” (Livets Bog VII, stk. 2616)

Martinus plejede selv at formulere det på den måde, at han i modsætning til andre mennesker, der forsøger at beherske deres dårlige sider, i stedet var tvunget til at skjule sine gode sider og “nedblænde sit lys”!

Homoseksualitet og dobbeltpolethed

Betyder dette, at såkaldte homoseksuelle mennesker er højere udviklede

end andre? – Ikke nødvendigvis, men det faktum, at man kan elske et væsen af sit eget køn, viser, at den feminine pol i manden eller den maskuline pol i kvinden er begyndt at gøre sig gældende. Et rendyrket han- eller hunvæsen kan umuligt elske sit eget køn. Hvis man kan elske et væsen af samme køn, viser dette, at man ikke længere er et dyr, men på vej til at blive et rigtigt menneske. Ifølge Martinus er homoseksualiteten, når den ikke er afsporet, en rent menneskelig tendens. Homoseksualitet i sin naturlige form er en *overgangsfase* i udviklingen fra dyr til menneske, som alle vil gennemgå. Alle bliver dobbeltpolede, men langt fra alle behøver at blive afsporede eller abnorme:

“Man vidste naturligvis ikke, at homoseksualitet var udtryk for det sidste afsnit af Guds skabelsesproces af mennesket i sit billede efter sin lignelse.” (Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 35)

“Et kristusvæsen, et færdigt menneske i Guds billede, er jo et væsen, der elsker sin næste som sig selv, men det opnås ikke bare igennem ét liv i homoseksualitet” (Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 36).

At hævde, at der skulle findes en særlig “vejbane” for mennesker, der skulle kunne udvikles hele vejen frem til kosmisk bevidsthed med en “heteroseksuel” orientering, er altså en misforståelse af Martinus’ polanalyser. Denne opfattelse bygger formentlig dels på en frygt for, at man i livet kunne “gå glip af” oplevelser, man endnu ikke helt er mætte af, og dels at man kunne risikere at ende på afveje i sin udvikling. Den bedste beskyttelse mod at komme på afveje er en stærk moral og et tæt, personligt Gudsforhold. Det er også vigtigt at understrege, at man aldrig kan ønske sig andet end det, man selv frivilligt vil og ønsker.

Lige så farligt det kan være med et alt for "overeksponeret" sexliv, lige så farligt er det at "undertrykke" den naturligt voksende dobbeltpolethed. Dette kan give anledning til følelsesmæssige blokeringer, som før eller siden gennembyrdes. Mange abnorme seksuelle forhold har deres udgangspunkt i omverdens intolerance og undertrykkelse, hvilket kan resultere i unaturlige hæmninger hos den person, der begynder at blive påvirket af sin voksende modsatte pol. Men et menneske, hvis moral behersker seksualdriften, har intet at frygte. Hvad der er unaturligt på et udviklingstrin, behøver ikke være unaturligt på et andet!

Dobeltpoletheden er fuldkommen i samme grad som den ikke er baseret på forelskelse og ejendomsbegær. Men da udviklingen foregår trinvis, behøver man ikke være fuldkommen for at være normal. Selv de, der i dag er allermest humane, befinder sig kun i dobbeltpolethedens spæde begyndelse, hvilket indebærer, at ingen endnu har set dobbeltpoletheden i dens fuldkomne skønhed.

Mennesker, der begynder at blive dobbeltpolede, kan stadig have forelskelsestendenser og favorisere smukke væsener af deres eget køn uden at være unormale. At disse ligesom mere "enpolede" væsener har fejl og mangler, så længe de ikke er fuldt udviklede, er absolut ikke et kendetegn ved dobbeltpoletheden som sådan.

I deres uvidenhed har mennesker gennem tiderne "korsfæstet" væsener, som afveg for meget fra mængden. Dermed er også selve alkærligheden blevet korsfæstet til trods for, at kun den kan "redde" menneskeheden ud af alt mørke og al lidelse og skabe fred. Men heldigvis kan hverken straf eller forfølgelse stoppe den guddommelige plan: Næstekærligheden vælter frem som en smeltvandsflod og besejrer alle dyriske rester i bevidstheden.

Ifølge Martinus er det ikke livets mening, at seksualitetens udvikling skal standses; det kan den ikke, og i grunden er det kun positivt, at seksualiteten vokser. Men det, der skal standses, er menneskers eventuelt manglende moralske ansvar.

På vej mod en helt ny måde at leve på

Alle disse problemer viser nødvendigheden af et nyt verdensbillede og af oplysning om moral på kærlighedens og seksualitetens område. Tusind år gamle dogmer kan ikke være den rigtige opskrift for det moderne menneske. Ligesom ægteskabet har sin egen særlige moral, har alkærligheden sin. Da ægteskabets moral begrænser alkærligheden, og alkærligheden begrænser ægteskabet, kan disse to moralsystemer ikke blandes uden der opstår konflikt. Det er for eksempel ikke et tegn på humanitet at bryde sit ægteskabsløfte. På den anden side er det ikke umoralsk at bo sammen uden at være gift, men da bør man ifølge Martinus ikke få børn.

Når mennesker virkelig begynder at kunne elske hinanden for alvor, mister ægteskabet sin oprindelige funktion. Vores udviklingsepoke er en gradvis overgang mod en åndelig tilstand, hvor reinkarnationen til sidst vil ophøre. I fremtiden behøver ingen at fødes og dø; det kosmisk bevidste menneske kan materialisere og dematerialisere sin krop direkte på tankens bud. I samme grad som den nuværende måde at fødes på forsvinder, frigøres seksualiteten fra forplantningen.

Vi kan allerede nu mærke, hvordan seksuel *nydelse* i mange tilfælde opfattes som vigtigere end selve forplantningen. *Samlejet* mellem mand og kvinde erstattes ifølge ovenstående citat med en helt ny kærlighedsakt. En sådan kærlighedsakt er allerede under udvikling og kommer i dag til udtryk indirekte gennem kys, kærtegn og omfavnelser i både sek-

suelle og i rent venskabelige sammenhænge.

Som tidligere nævnt bliver vores krop mere og mere forfinet og følsom. Den bliver forvandlet til et *kærlighedsredskab* i den menneskelige seksualitets tjeneste. Den menneskelige kærlighedsakt er ikke samleje, men en *kærtegnsakt*, hvor hele kroppen er involveret og kysset spiller en fremtrædende rolle. Alt i tilværelsen er baseret på denne kontrastvirkning, på spænding og afspænding.

Disse tanker kan virke letsindige i vores øjne, men det skyldes nok snarest vores egen ufuldkomne moral og manglende evne til betingelsesløs kærlighed. Fremtidens verden vil være præget af en helt anden åbenhed og frigjorthed; den seksuelle oplevelse af Guds hellige ånd behøver ikke at blive stillet i skammekrogen! Alkærligheden er et kosmisk "ægteskab" mellem alt og alle; her findes kun ét, dobbeltpolet køn, ingen jalousi, intet mørke og ingen tårer. Alle elsker hinanden og er forbundet i fuldstændig frihed. Det er ikke en køl, af høflighed opretholdt sympati mellem væsenerne, men et permanent møde med ingen ringere end Guddommen i kød og blod, i højeste salighed, lykke og ekstase. Det rigtige menneskerige er sensualitetens festsal, en verden af lys, kreativitet og alkærlighed.

Denne artikel er baseret på materiale fra en gammel artikel, der blev skrevet første gang i 1987 for derefter at blive revideret i 1992. Den originale artikel blev bragt i tidsskriftet *Ny Kultur*, nr. 1, foråret 1993.

Ingemar Fridell 14 september, 2022,
Nyhamnsläge
Oversat fra svensk af Jes Arbov

Sandheden er svært tilgængelig

Martinus påviser, at sandhed er en mangelvare i det moderne samfund.

Her er tre tekster af Martinus, der hver på deres måde viser, at de mennesker, der i dag har mod og evne til at søge sandheden, er den ny verdenskulturs pionere.

Af Martinus

Et Standpunkt, man ikke har undersøgt, en Erklæring, man ikke har begrundet i Viden, er det samme som en Beretning “grebet lige ud af Luften”. Og det er jo ikke lige akkurat den Slags Beretninger, der er flatterende for “intellektuelle” Mennesker at leve paa.

Men hvor mange Mennesker handler ikke netop i Dag saaledes paa Beretninger “grebne lige ud af Luften”? – Hvor mange Mennesker er der ikke netop i Dag, som lader Snobberi, Forfængelighed, Stolthed, Ærgærrighed, Misundelse, Jalousi, Had, Begærlighed, Intolerance o.s.v. diktere deres Handlinger uden Hensyn til Logikken eller Fornuften?

Er ikke Pressen, den offentlige Mening, Skik og Brug, Moden, den særlige Opfattelse af, “hvad man kan være bekendt”, Diktatoren over Individets Handlinger mere end dets logiske Sans? – Er ikke Rædslen for

at komme i den offentlige Menings Gabestok, Rædslen for at miste Ære, Position og Stilling saa stor hos de fleste, at de gerne ofrer Hensynet til eller Troskaben imod Logikken, imod Sandheden, hvis det blev nødvendigt, for atZ redde sig fra de nævnte Realiteter? – Jo! Almenheden gaar i Flok. Flokkens Mening er Lov. Den er den “autoriserede” Moral og Retfærdighed, ganske uafhængig af, hvilket Udviklingstrin den saa end maatte udtrykke, ganske uafhængigt af, hvor ulogisk den saa end maatte være. At gaa imod denne Mening kræver stort Mod, Klogskab og Aandsnærværelse.

Vejen til den virkelige Sandhed, Retfærdighed og Viden gaar saaledes gennem den offentlige Menings Skærsild, dens Korsfæstelse, dens laden haant om alt, hvad der ikke er sagt af den eller den for Tiden offentligt anerkendte Autoritet, dens

Ringagt eller Forhaandsafvisning af alt, hvad der ikke har et akademisk stemplet Ophav. Dens Ironi, Mistænksomhed, Bagtalelse og Latterliggørelse er de Realiteter, enhver Sandhedssøger, enhver Virkelighedsforsker maa overvinde, maa gøre sig immun overfor, før han kan begynde at erkende den virkelige Logik, begynde at opleve det virkelige Liv.

Vejen til den virkelige Sandhed, Vejen til Forstaaelse af Livets virkelige Mening er saaledes paa Forhaand af Samfundet selv gjort umaadelig svær. Store Hindringer taarner sig op for den søgende. Illusionens Taage hviler over alt og alle paa de primitive Tilværelsesplaner.

Den jordiske Menneskehed befinder sig altsaa paa et Stadium, hvor det er meget vanskeligt for dens enkelte Individier at komme til Livets virkelige Mening, komme til det

virkelige Svar paa det store Spørgsmaal: „Hvad er Sandhed?" Ja, denne Vanskelighed har endog affødt den Opfattelse, at Livet ingen Mening har, at der ikke findes noget som helst Svar paa nævnte Spørgsmaal. Alt er Tilfældigheder.

Martinus, *Logik* kap. 5-6.

Enhvert levende væsens mentalitet eller tankesfære kan kun bestå af to ting: "sandhed" og "usandhed", der igen er det samme som ærlighed og uærlighed. Medens den førstnævnte foreteelse er det samme som de "rigtige" forestillinger om det levende væsen selv og de væsener og ting, der omgiver det, udgør sidstnævnte de "forkerte" forestillinger om de samme omgivelser, væsener og ting. Da de "forkerte" forestillinger udgør fundamentet for en hvilken som helst skabelse af disharmoni, ja, det er ganske umuligt for nogen som helst smerte og lidelse at blive til eller opretholdes uden på grund af "usandhed" (forkerte forestillinger), bliver "usandhed" således det levende væsens første og dybeste sygdoms- eller lidelsesårsag.

Da de absolut rigtige forestillinger som modsætning hertil udgør fundamentet for skabelsen af enhver form for harmoni, sundhed og normal livsglæde, og disse foretelser således er ganske umulige at tilegne sig uden nævnte fundament, bliver "sandheden" således det levende væsens absolut første og dybeste "helbredelsesmiddel

Da disse to foretelser er så dybe og alvorlige skæbnebestemmende kræfter, ligger det nær at antage, at ethvert af jordens mennesker udelukkende ville indvi sit liv til at tilegne sig "sandheden" og derved gøre sig immun over for alle for livsoplevelsen generende skavanker, ligesom man i samme grad må antage, at man i allerhøjeste grad kun turde omgås "usandheden" med en kolossal forsigtighed. Men således former jordmenneskets daglige liv sig slet ikke. Sagen er, at "sandheden", dette vidunderlige helbredelsesmiddel, denne guddommelige aladdinslampe og den heraf følgende mirakelkur, ikke er noget, der kan købes i større eller mindre kvanta på et apotek, men snarere er noget, der kun findes oppe på de allerhøjeste og mest stejle og utilgængeligste

mentale klippeskrænter, pegende ud over dybe afgrunde, medens "usandheden" er så let tilgængelig, at den flyder så at sige fra tusinder af kilder, bække og floder her i dyreriget, hvor jordmenneskezone endnu har hjemme.

Usandheden koster absolut intet. Den er et ocean, et element, fra hvilket nogle af de levende væsener lige så vanskeligt kan frigøre sig, som "fisken" kan frigøre sig fra det vand, den lever og ånder i. Hvad er tigerens klør og skarpe tænder andet end medfødte redskaber til at befordre en realistisk bloddryppende modsætning til den livets virkelige sandhed eller harmoni, vi kalder "kærligheden"? – Og er det ikke denne harmoni eller kærlighed, der har bygget det liv op, har skabt den muskulatur, de årer, de nerver, det smukke og spændstige legeme, der på lette fødder ung og lystig sprang igennem skoven, men som nu af usandhedens magtbrynde, inkarneret i rovdiret, bliver flået og flænset. Var dette ulykkelige dyrs angstskrig ikke det første råb efter beskyttelse, der igen kun kan være ulykkens eller disharmoniens modsætning: harmonien, der igen kun kan være sandheden. Er tigerens striber, leopardens pletter og kamæleonens farver ikke direkte, realistiske løgnens organer? – Skal de ikke foregøgle omgivelserne en falsk virkelighed? – Skal de ikke bilde omgivelserne ind, at de ser træer, buske, grene, skygger eller andre foretelser i stedet for det, de i de pågældende situationer virkelig ser, nemlig disse dyrs legemer? – Og er disse løgnens evner ikke blevet lige så livsbetingende eller nødvendige i disse dyrs eksistens i usandhedens element, som fiskens finner og gæller er nødvendige for disse væsners liv i vandets element? –

Og hvorledes er det med jordmenneskene? – Har de ikke i en endnu stærkere grad dokumenteret deres eksistens som hjemmehørende i dette usandhedens blodige element? –

Har de ikke for længst passeret dyrenes almindelige bevægelsesfrihed i nævnte element? – Hvem kan lyve på flere måder og mere genialt end det jordiske menneske? – Er de ikke det samme elements farligste væsener? – Hvad er dyrenes indbyggede usandhedsorganer, striber, pletter og farver ved siden af de usandhedens mangfoldiggørelsesorganer, jordmenneskene har vokset sig frem til eller er i besiddelse af? – Ja, er det ikke endog således, at medens dyrene som regel kun udfolder usandhed i nøds- eller livsbetingende situationer, så udfolder jordmenneskene løgnens atmosfære i et vældigt område af situationer, hvor det slet ikke i mindste grad er påkrævet for deres eksistens eller velfærd. Man lyver for at hævne sig, for at forfølge og skade dem, man ikke kan lide, og man lyver for at takkes dem, man elsker, og hvis gunst man meget gerne vil besidde. Man lyver af forfængelighed, og man lyver for at skabe succes. Man lyver for at vise verden, hvilken helt man er, ligesom man lyver for at vise, hvilken martyr man er. Man lyver for at fremkalde tårer, sorg og græmmelse hos nogle væsener og lyver for at afværge det samme hos andre. Man lyver for at albue sig frem og erobre næstens position, brød og indtægter, og man lyver for at dække over sine løgne.

Og hele denne usandhedens atmosfære overføres ved hjælp af tusinder af tons papir og tryksværte, farver og billeder som en ustandselig, suggererende strøm af bøger, blade og tidsskrifter og gjalder igen radio ud over kontinenter og oceaner og flimrer gennem film for biografernes millioner af tilskuere verden over. Jo, usandheden er endnu et overvældende ocean, i hvilket det jordiske menneske ler, græder og genialt tumler sig. Og dette usandhedens ocean har sine storme, sine brændinger og sine stille og skønne havblik ligesom andre oceaner. Disse havblik på usandhedsoceanets over-

flade kender vi i form af de store byers pragtfulde neonreklamer. I strålende, pragtfulde og uhyre kostbare millionanlægs skiftende variationer af figurer, farver, streger og linjer, lysende og funkende højt på forretningspaladsernes og finanstemplernes facader, gavle, tårne og kupler, fortæller man, hvor umådeligt man har ofret sig eller ladet sig korsfæste for næsten at kunne forære sine kunder varerne til langt, langt under deres virkelige værdi. Og gentager ikke det samme spil sig i firmaernes kostbart anlagte reklamefilm, som påtvinges enhver biograf- eller teatergænger? – Skal man ikke før hver forestilling have en lille dosis af

beretningen om det eller det firmas kolossale ædelmodighed over for kunderne. Ja, er det ikke således, at hvis vi kun kendte verden igennem disse produkternes reklameforetagender, ville vi tro, at vi allerede befandt os i det fuldkomne menneskerige, hvor næstekærligheden var den altbeherskende faktor. Ville man ikke i sit stille sind fryde sig over en verden med sådanne uselviske millionfirmaer, der kun havde til opgave at forsyne sine kunder omtrent helt eller i alt fald delvis gratis med de eller de varer eller forbrugsgenstande, som de måtte have brug for? – Hvem skulle tro, at denne smilende, kostbare, farvestrålende, kunstneris-

ke overflade er tigerens striber, leopardens pletter og kamæleonens farver, der nu i en højere og mere genial form er kommet til udfoldelse i usandhedens tjeneste. Hvem skulle tro, at der under denne lysende og funkende overflade undertiden kan dække sig andres ruin, misbrug af tusinder af andre væseners arbejdskraft og åndsevner, nedværdigelse, fattigdom, sved, snavs og undergang? –

Men usandhedens ocean har også sin stormfulde overflade og dybder. Hvad mener man om krigens rædsler og gru, dens bombninger, dens drønende kanoner, byers ødelæggelse, rigers undergang, menneskers og dyrs lemlæstelse, kilometerlange soldatergrave og liv i ruinhobe og granathuller, og de heraf følgende sygdomme, epidemier, lovløshed, umoralitet, røveri, plyndring osv.? – Tror man ikke, det er en modsætning til den strålende harmoni, der har opbygget de mange, men nu lemlæstede legemer, som er beregnede til at kunne praktisere et fuldkomment liv på en klode, som den samme magt ligeledes for længst har udrustet med glimrende levemuligheder for mindst dobbelt så mange mennesker, som der nu forefindes på den? –

Martinus, *Sandheden eller ærlighed*. Artiklen er en gengivelse af et uafsluttet manuskript, som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag på Martinus Institut, søndag den 27. februar 1944. Renskrift Ole Therkelsen.

[Foto: Kvin Erdvig, Unsplash]

Med Hensyn til den jordiske Menneskehed lever den allerstørste Part af dens Individier endnu paa Postulater, altsaa Formodninger, der er udraabt som Virkelighed uden at være baseret paa nogen som helst matematisk Stabilitet eller intelligensmæssig Analyse. Da den menneskelige Intelligensudvikling først i de seneste Aartier har taget Fart, har man altsaa været nødsaget til at leve paa saadanne Postulater og vil fremdeles være nødsaget til dette i alle Felter i den daglige Tilværelse, hvor Intelligensevnen endnu er for svag til at naa ind til det matematiske Ligevægtpunkt i Verdensplanen, der skal afsløre Postulatet som Virkelighed eller Uvirkelighed.

Men da et Postulat som før nævnt jo er en Formodning, der bliver opfattet som Virkelighed trods manglende matematisk Stabilitet eller intelligensmæssig Analyse, bliver en saadan Opfattelse jo det samme som "Tro". Men at "tro" paa noget,

man intelligensmæssigt ikke forstaar, er det samme som "Suggestion". Da dette at være suggereret til en vis Grad er det samme som at være hypnotiseret, og dette atter igen udgør en vis Form for Søvn-gængertilstand, vil intet Individ se fuldstændigt vaagent og klart i nogen som helst andre Felter end de, hvis Tilknnytning til det matematiske Ligevægtpunkt i den guddommelige Verdensplan, de har oplevet som Kendsgerning. I alle andre Felter er det endnu et suggereret eller forholdsvist sovende Væsen. Det formoder og paastaar ofte i disse sidstnævnte Felter at "vide", men har i Virkeligheden kun "Tro".

"Troen" er saaledes det første højeste Resultat af et Sanseindtryks Indvirkning paa et Individ, hvis Intelligenslegeme og dermed logiske Sans er uudviklet og derfor utilstrækkelig i Indflydelsen paa det paagældende Sanseindtryks Skabelse. Nævnte Skabelse foregaar derfor

i saadanne Tilfælde næsten udelukkende gennem Instinkt- og Følelseslegemet. Sanseindtrykket bliver en Følelsesoplevelse uden intelligensmæssig Definition. Individet maa da erstatte denne manglende Definition ved Hjælp af "Formodninger".

Men Formodninger er ikke det samme som Kendsgerninger. Og da Kendsgerningerne i det givne Tilfælde paa Grund af den utilstrækkelige logiske Sans ikke kan blive til Realitet, bliver Formodningerne aktuelle, faar Tilhængere hos de lige stillede Medvæsener, bliver til Tradition. Og naar en Opfattelse accepteres af mange Væsener, bliver den en Kraft, ganske uafhængig af, om den er logisk eller ulogisk, om den er virkelig eller uvirkelig, om den er Sandhed eller Usandhed. Den har saaledes sine Forkæmpere, overfor hvilke et Mindretal af modsat Opfattelse faar Vanskeligheder ved at hævde sig. Dette kan naturligvis kun siges at være udmærket, for saa vidt

Flertallet repræsenterer Kendsgerningen, og Mindretallet kun repræsenterer Formodningen. Men naar Tilfældet er omvendt, er Vejen til Sandheden noget af en Bjærgbestigning. Menneskene er endnu saa rodfæstet i Dyreriget Traditioner, at de ynder at gaa i Flok. *De gaar hellere i Følge med Flokken paa en forkert Vej, end de gaar alene paa den rigtige Vej.* Men derved kommer de naturligvis ogsaa til at dele Flokkens Skæbne.

I Dyreriget, hvor Livet er en Kamp for Tilværelsen, har dette Flokssystem naturligvis ikke alene sin Berettigelse, men er ogsaa en stor Naturnødvendighed for Arternes Bestaaen. Overfor fælles fysiske Vanskeligheder, fælles fysisk Modstand, fælles fysiske "Fjender" staar Flokken jo bedre end Eneren. Flokssystemet er da ogsaa blevet en Tradition og Basis, der følger Dyret gennem Udviklingen helt op i dets Fremtræden som "jordisk Menneske", Hvad er Nationerne, Religionerne, Sekterne, Foreningerne andet end hver for sig "Flokke" om en fælles Basis, om et fælles Maal? – Og hvorledes skulde disse Realiteter være blevet til, have faaet Indpas i Jordzonen og fremdeles have hævdet sig uden de enkelte Eners "Flokketendens" eller instinktive Lyst til at gaa i Følge? –

Denne Floktendens er en Naturlov i Udviklingsspiralens første Tilværelsesplaner, hvor Individet endnu er i "Fostertilstand", hvilket vil sige, endnu ikke har oplevet "Den store Fødsel". (Se "Livets Bog" Stk. 20. Men den kan endogsaa spores helt ned i selve den fysiske Materie og fremtræder da som en Lov, der bevirker, at *det Større altid tiltrækker det Mindre.* Og det er jo i Kraft af samme Princip, at vi netop holdes bundne til Jorden, at vore fysiske Legemer ikke svæver ud i Verdensrummet, ligesom det bestemmer vor Gang og hele vor øvrige Bevægelses Natur. Hele den fysiske Tilværelse er

I dette Kendsgerningernes solklare Dagslys bliver Eneren eller Mindretallet til den "lille Tue, der vælter det store Læs", til det lille Moment, der beforder Verdensgenløsningen for det store Flertal, udfrier Hoben fra Uvidenhedens og Suggestionens Favntag og er saaledes det lille retmæssige "Sennepskorn", af hvilket "Himmeriges Rige" vokser frem paa Jorden.

jo en Jongleren med dette Princip. Og i Form af Floktendens spiller det samme Princip jo ogsaa en udstrakt Rolle ved *den guddommelige Suggestion.*

Men efterhaanden som Udviklingen skrider frem, vokser Individene ud af nævnte Suggestion, faar sin logiske Sans eller Tænkeevne mere og mere frigjort af Flokkens eller Flertallets Mening, begynder at klamre sig mere til Virkeligheden end til Flokken. Dette bevirker naturligvis ofte, at saadanne afvigende Individuer bliver "uglesete" og forfulgt af Flokken. Og denne Gene faar naturligvis mange til at tøve med officielt at vedkende sig deres faktiske mentale Indstilling.

Men derimod er der heldigvis andre Væsener, der er længere fremskredne, og som derfor ikke er bange for Flokkens Skærsild. For dem er Sandhedens Afsløring og Praktisering det absolut eneste mentalt bestemmende i deres Fremtræden, ganske uafhængigt af hvilken Lidelse, Haan, Spot og Bagtalelse fra den uvidende Hob, de saa end maatte være Genstand for.

Og denne Standhaftighed gør dem ganske vist til Enere i en ny Flok, men i denne Flok er det ikke Flertallet eller Mængden, der er bestemmende, men derimod udelukkende enhver Eners ny Erobring af den absolute Sandhed, der er den eneste herskende Manifestationskraft.

Og i dette Kendsgerningernes solklare Dagslys bliver Eneren eller Mindretallet til den "lille Tue, der vælter det store Læs", til det lille Moment, der beforder Verdensgenløsningen for det store Flertal, udfrier Hoben fra Uvidenhedens og Suggestionens Favntag og er saaledes det lille retmæssige "Sennepskorn", af hvilket "Himmeriges Rige" vokser frem paa Jorden.

Martinus, *Bisættelse, Kosmos* 1935, nr. 4, s. 52-53.

Åndsvidenskaben hævder, at der eksisterer en usynlig verden, som er utilgængelig for fysisk sansning, og at denne usynlige verden er den primære.

Tankeverdenen

Af Peter Wraae

Åndsvidenskaben hævder, at der eksisterer en verden, som ikke er tilgængelig for vores almindelige syn. Den hævder endog, at denne usynlige verden er den mest centrale og indflydelsesrige i vores tilværelse.

De fleste vil nok ryste på hovedet over dette udsagn, så det er jo ikke så mærkeligt, at Martinus' Det Tredie Testamente ikke endnu er mere kendt, end tilfældet er. Der er heldigvis emner som reinkarnation, som han også beskriver, der er nemmere tilgængelige og logiske at forstå og slet ikke af nyere dato. Tanken om reinkarnation er mere naturlig for mange, det bekræfter en større dansk værdiundersøgelse, som nævner, at der i 1981 var 13% som troede på reinkarnation, og at dette tal steg til 24% i 2017. Der var flest kvinder, især midaldrende, som fandt denne tanke naturlig. Egentlig er denne udvikling lidt overraskende, da dette emne sjældent eller aldrig

bliver omtalt i undervisningssektoren eller medieverdenen. Er forklaringen, at jorden i 1973 modtog en ny impuls, hvorigennem det mystiske, det religiøse og guddommelige princip blev frigivet? Det er der noget, der tyder på.

Denne udvikling peger på, at der langsomt sker en udvikling med os, som vi ikke endnu er helt bevidste om. Man kan heldigvis læse om det spændende fremtidssamfund, som Martinus beskriver i sit forfatterskab. Der ligger dog endnu nogle store udfordringer på denne vej, det kan vi se ved at åbne en avis eller tænde for en nyhedsudsendelse i TV.

Som foredragsholder har jeg tumlet en del med tanken om, hvordan man forklarer tilhørerne om mødet mellem den fysiske og den åndelige verden uden at blive misforstået eller i værste fald – slet ikke forstået. I den forbindelse har jeg gjort mig en del overvejelser over, hvordan jeg vil gribe denne

opgave an, og hvordan jeg på den mest optimale måde vil formidle dette emne. De fleste mennesker har en stor tillid til naturvidenskaben, så forklaringen må bygges systematisk op.

Videnskabsmænd er meget erfarne i forskning i mål- og vægtfacitter, men lægmænd hvad angår menneskets bevidsthedsliv. I dette område vil videnskaben aldrig kunne fremlægge dokumentation. En materielt indstillet videnskabsmand vil fuldstændigt benægte eksistensen af alt, som ikke kan registreres i tal, mål og vægt, så forhold, der unddrager sig volumenkontrol og ikke fremtræder i tid og rum, vil blive benægtet af videnskaben.

Det menneskelige bevidsthedsliv er et eksempel på et område, der ikke er målbart efter naturvidenskabelig tradition. Ethvert normalt menneske kender til det at tænke og mener, at det er processer, der foregår i hjernen, men man kender ikke den dybe-

re forklaring på de bagvedliggende processer. Det er dem, som religionerne betegner som "den åndelige verden".

Vi møder her det faktum, at vi i dagligdagen i vores tankeverden kommer i kontakt med et andet plan end det fysiske, som manifesterer sig som faste, flydende og luftformige materier. Det som videnskaben har dokumenteret i det periodiske system. Vi er altså her vidne til, at der ud over de tre fysiske materier, der måles i vægt, tid og rum, volumen og hastigheder, også findes en fjerde, nemlig tankeverdenen eller den stråleformige materie.

Det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre at veje og måle en tanke i meter, kilo eller liter. Man vil måske i hjernen kunne registrere, at vi tænker, men tankens dybere virkelige natur vil være en gåde. En registrering af en tanke vil være en måling af en elektrisk vibration eller kraft, men det forklarer ikke om tanken af mennesket opfattes som begær, vilje,

glæde eller sorg, som behag eller ubehag.

Da tankeverdenen er den egentlige livsoplevelse og er selve livet, kan den ikke udtrykkes ved mål og vægtfacetter, vibrationsgrader eller bølgelængder.

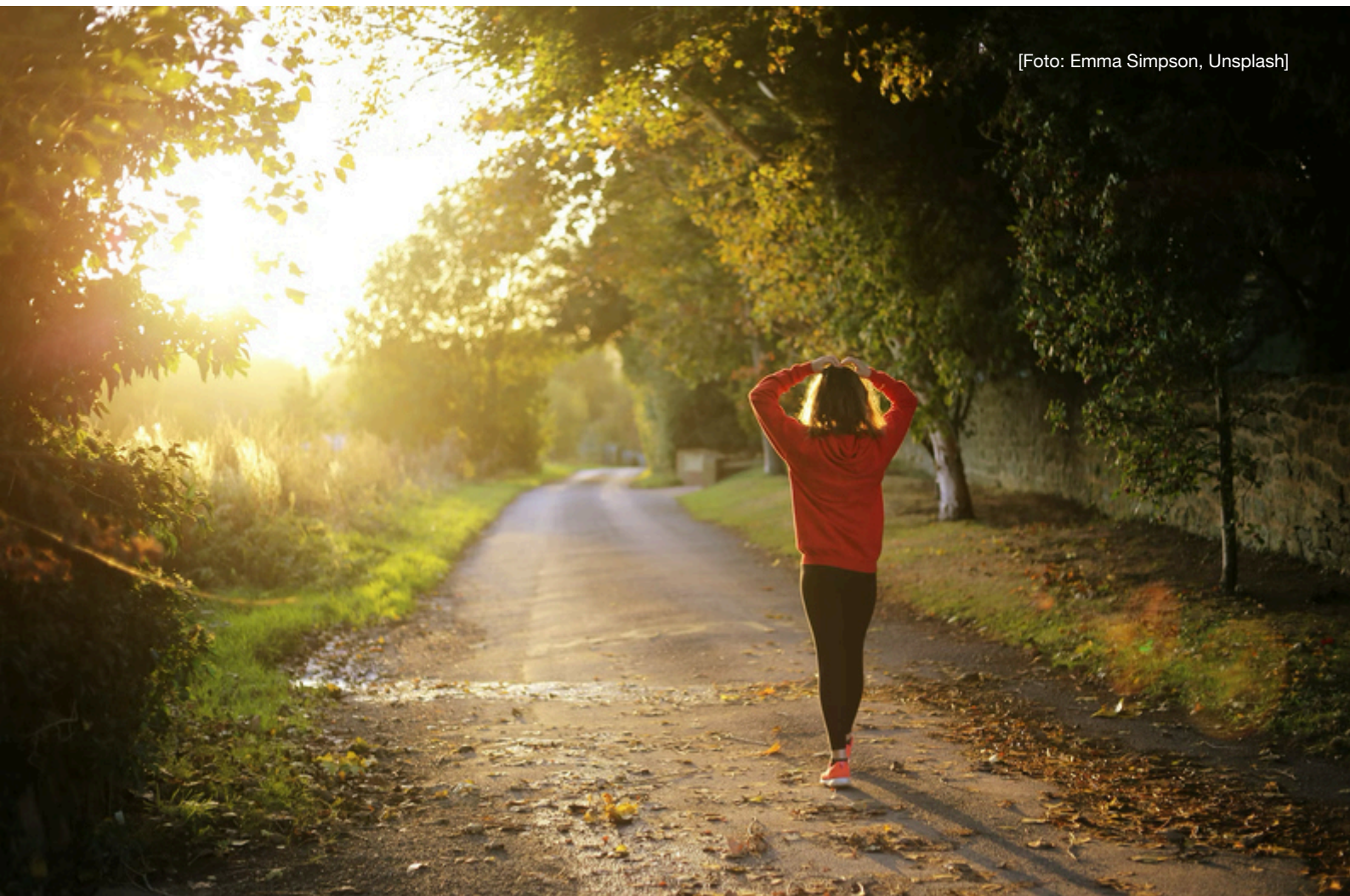
I det tankemæssige univers finder vi det, som ligger til grund for Martinus' beskrivelse af det, vi kalder "sjælen" eller den "psykiske verden". At benægte, at dette område eksisterer i mennesket, ville være at benægte livet, hvilket ville være absurd. Vi ser her den verden beskrevet, som analyserer at mennesket tænker, taler, handler, begærer, føler behag og ubehag, samt glæde og sorg, og giver en logisk beskrivelse af, hvorledes disse impulser opstår.

Martinus benævner denne manifestation af det levende væsen for "Noget som er". I dette område må vi konstatere, at videnskabsmanden er uvidende.

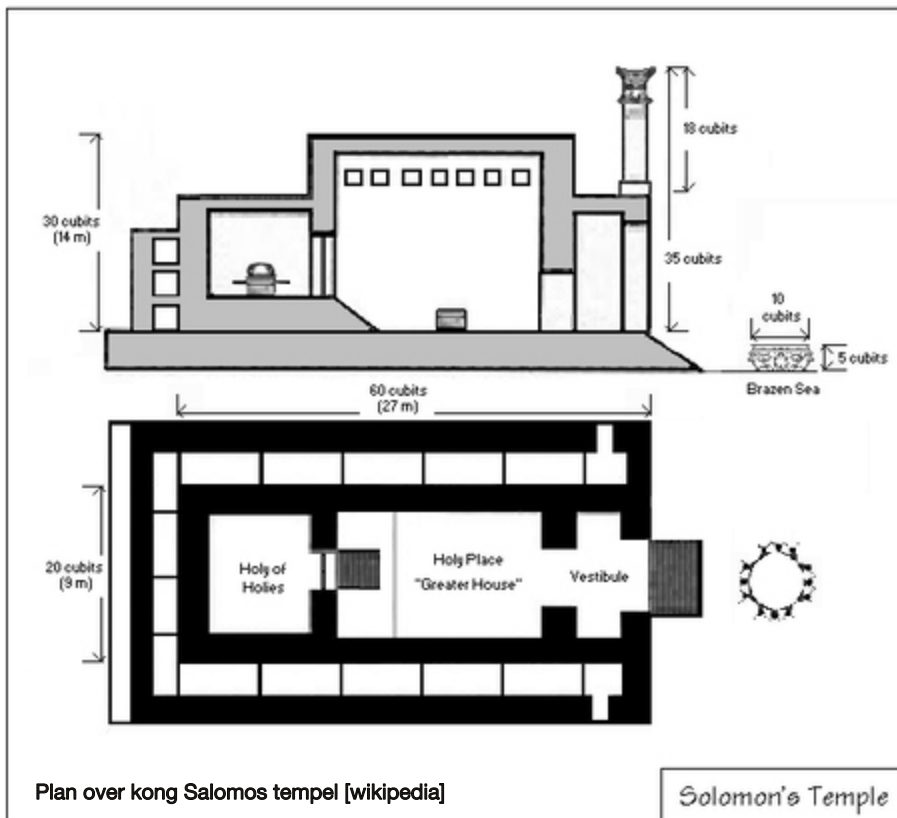
Det moderne menneske, som for flertallets vedkommende har forladt

troen, mangler et bevidst mentalt holdepunkt i tilværelsen, som giver det mulighed for at rette sit liv ind i en fredfyldt retning. I menneskets kamp for at opbygge den fysiske verden, er der opstået en åndelig blindhed, så mennesket er endt med at blive sin egen fjende. Det har opbygget en verdenssituation, som er endt i en spændt krigstilstand. Vi lever i en verden, hvor politiske alliancer med vurdering af andre landes militærbudgetter og krigsduelighed er afgørende faktorer. Vi kan spørge os selv, om det er kanoner, krudt og kugler, der skaber krig, eller om det er menneskenes mentale eller stråleformige tankeverden, der har ansvaret for det?

Hvis vi skal prøve at finde svar på, hvorledes denne uharmoniske tilstand er nået så vidt, som den er, giver Martinus' analyse af flokmentalitet en god forklaring. Flokmentaliteten er en rest fra dyreriget, som vi ikke helt har forladt endnu, men som er helt afgørende for mange dyrs over-

[Foto: Emma Simpson, Unsplash]

levelse. For det nuværende kulturmenneskes ledelse af samfundene er det en faktor som er præget af for meget primitivitet og tyngdeenergi (Dyreriget) og for lidt humanisme og følelsesenergi (Det rigtige Menneskerige). Det er grundigt beskrevet i Det Tredie Testamente, at vi mennesker hovedsageligt lærer via erfaringer og fejltagelser, så vi kan konstatere, at der er god plads til forbedringer for det moderne nutidsmenneske.

Flokmentaliteten er grundlaget for et stort flertals stillingtagen til det, de oplever omkring sig. Martinus drager i forklaringen af flokmentaliteten en symbolsk parallel til Salomons tempel, som jøderne opførte i Jerusalem ca. 900 år før Jesu fødsel. Det var fysisk inddelt i tre afsnit, som var sammenlignelige med menneskets psykiske tilværelsesplaner.

I det første, "Forgården", finder vi den største del af menneskeheden. Her har alle adgang, men det er ufrie mennesker, som ikke har udviklet modenhed til selvstændig tænkning. De er så at sige åndelige slaver. Her er menneskene bundet af det politi-

ske parti eller/og den religiøse sekt, de har størst affinitet til og hvis holdninger og meninger, de følger loyalt. Under disse betingelser har menneskene ingen selvstændig mening og lader sig føre af den pågældende floks leder. Da der fandtes, og stadig findes, et stort antal forskellige grupper, hvis medlemmer består af uselvstændige "mentale robotter" eller "mentale søvngængere", ser vi her roden til mange konflikter og krige. Disse gruppers medlemmer, som under indflydelse af flokmentaliteten, griber til forsvar for lederens/flokkens værdier ved det mindste angreb, udgør derved den grundlæggende årsag til uoverensstemmelser. De er ikke modtagelige for logiske argumenter eller analyser. Her kæmper parti mod parti, flok mod flok og politik mod politik. I større målestok krige mellem nationer og i mindre skala ved holdsport, specielt fodbold, hvor man ofte ser tilhængere fra begge hold komme i fysiske slagsmål, hvis ikke de bliver holdt adskilt af ordensmagten.

Det næste afsnit af templet, "Det hellige", var forbeholdt præsterne. Symbolsk finder vi her den gruppe

“
I "forgården" måtte alle komme. Den udtrykker den mentale sfære, som alle de, der endnu kun besidder "flokbevidsthed", ikke formår at hæve sig ud af. I denne mentale sfære finder vi den jordiske almenhed. Ser vi på denne almenhed, vil vi se, at den består af mennesker, der endnu ikke er særligt individuelt indstillede. Disse mennesker følger flertallets meninger og handler i det meste efter, hvad der er skik og brug. De er bundne i religiøse sekter, politiske partier [...]. Overalt er de fanget ind i en eller anden flok.”

Martinus
Det psykiske tempel

mennesker som via udviklingens vej er modnet til personlig stillingtagen, og derfor er naturlige ledere for den førstnævnte gruppe i "Forgården". Det er dog ikke alle disse ledere, som har det fulde overblik over livslove- ne, og en del af dem har en mørk mentalitet. I gruppen finder vi også kunstnere, hvis livsindstilling er det modsatte af flokmentalitet. For at en kunstner kan opnå anerkendelse, skal vedkommende have en original og personlig produktion, som ikke ligger for tæt på andre kunst- neres, men må have et personligt udtryk. Menneskene i dette afsnit kan ikke føres eller tro ved påført tvang/suggestion. De tager selv- stændigt stilling til det, de oplever omkring sig.

De mennesker som har gennem- levet "Forgården" og "Det hellige" nærmer sig den store fødsel, og de har et stabilt gudsforhold.

Det sidste afsnit af templet var "Det allerhelligste", og her havde kun ypperstepræsten adgang. Det skal forstås sådan, at dette åndelige niveau er for mennesker, som har kosmisk bevidsthed. Her findes mennesker, som har nået kulmina- tionen af mange livs udvikling, og som ikke har sorger eller bekymrin- ger. Et sådant menneske har en urokkelig indre harmoni, og vil være ydmyg i alle livets spørgsmål.

I artiklens begyndelse berørte jeg spørgsmålet om, hvor stor betydning den åndelige del af mennesket havde. Ud fra Martinus' beskrivelse af de tre ovennævnte bevidsthedsni- veauer kan vi se hvilken central rolle, den spiller. Vores måde at handle på i livet udspringer af den åndelige og usynlige side af men- nesket, og det er der, vi finder "livet" i mennesket.

Denne centrale forklaring på menneskenes udviklingstrin igen- nem den fysiske indretning af det jødiske tempel er en fascinerende historie. Den viser, at der tilbage i tiden har eksisteret mennesker med

“
“Ypperstepræsten”
er identisk med
mennesket, der er
så ren af hjertet, så
forenet med
Guddommen og i
så dyb kontakt med
de guddommelige
bevidsthedslag og
vibrationer, at han
uden livsfare kan gå
ind i “det aller-
helligste”. Hans
mentale tilstand
repræsenterer
således højde-
punktet i den
jordmenneskelige,
åndelige udvikling.
Han er det færdige
menneske eller
“mennesket i Guds
billede”. Han
oplever den
absolutte sandhed
ved hjælp af sine
egne sanser og er
derved blevet “eet
med vejen, sand-
heden og livet”. ”

Martinus
Det psykiske tempel

dyb indsigt i menneskets åndelige natur, og at de havde indflydelse på hvorledes store og vigtige bygnings- værker blev opført.

Flokmentaliteten i menneskets be- vidsthed er en vigtig beskrivelse af vores måde at handle på i livet, men selvfølgelig ikke den eneste. Der er sket en stor udvikling, fra vi forlod dyreverdenen og siden gradvist gen- nemlevede den instinktprægede pe- riode, hvor troen var helt central i tilværelsen.

Lige nu er en stor del af menne- skeheden nået til kulturmenneskets og dermed ateismens epoke, og hvis vi ser denne udvikling fremrullet i tid, vil vi i fremtiden nå til en stærkt udviklet humanisme, som vil skabe en meget lysere fremtid for os alle.

Når vi ser på de beskrivelser, Martinus har givet os, er det tydeligt, at det er sindet eller vores bevidst- hed, der er den styrende faktor i vores liv. Vi kan herved se, at det ikke er vores materielle verden, der skaber de samfundsproblemer vi har, eller de krige der opstår med jævne mellemrum. Det er vores tanke- verdens manglende udvikling, der er årsagen. Som før nævnt er det ikke kanoner, krudt og kugler, der skaber krige – men os mennesker.

Vi kan her se, hvor nødvendigt det er, at mennesket bliver klar over, at menneskeheden endnu ikke har en videnskab, som beskæftiger sig med dets tankeverden. Psykologi og filo- sofi kan være til en vis gavn, men vi ser ikke her en erkendelse af den åndelige verdens centrale betydning.

I Det Tredie Testamente finder vi den fulde forklaring på livsmyste- riets løsning, og hvorledes vores liv er på vej til større indre fred og harmoni.

Julens stemning

Denne tekst er et uddrag af et foredrag med titlen "Julestemning", som Martinus holdt på Martinus Institut mandag den 19. december 1960. Martinus viser her, at julens særlige stemning og gavekultur er et af tegnene, som viser, at en ny verdenskultur er under dannelse.

Af Martinus

Hvad er egentlig julestemning? – Ja, det er i realiteten en glædesfølelse over andre menneskers mobiliserede sympatitilkendegivelser. Da julen er en gavernes fest, og fundamentet for den fremtidige kultur er dette "hellere at give end at tage", er det ikke så mærkeligt, at det giver en særlig stemning på den årstid, hvor dette gaveprincip i særlig grad kommer frem. De fleste mennesker i den kristne verden vil være gode og kærlige juleaften og i juledagene, der er blevet hellige dage. Det er blevet en stor tradition, og her op imod julen er der skibsladninger, vognladninger og flyvemaskiner fulde af gaver, der skal deles ud rundt om i verden, og millioner af kærlige hilsener sendes til venner og bekendte. Det ville være dejligt, hvis menneskene havde denne tendens hele året, men nu er det mest beregnet på midvintertilstanden, og det er jo dejligt med noget oplivende her i de grå hverdage i mørkets tid.

Det kan have sin betydning at studere denne tradition nærmere, for den udfolder en så kolossal energimasse, at der faktisk ikke er noget i verden, der kan opvise noget tilsvarende. I juleevangeliet berettes der om et lille barn, der i en længst svunden tid i Bethlehem blev født i en stald og lagt i en krybbe med dyrene omkring sig. Der må være en indre kraft eller usynlig magt i denne beretning, der har kunnet afstedkomme en sådan manifestation og energifuldelse. Det er ikke blot inde i menneskesindet, i det ydre bliver der gjort alt for at smykke gader og butikker, alle vegne er der guld, glimmer og masser af skinnende lys. Det er ikke gjort for at gøre menneskene nedtrykte og melankolske, men for at hjælpe dem og live dem op. Her vil man måske indvende, at udsmykningen af gaderne og forretningerne er til for at stimulere folk til at købe. Jamen i vore dage har vi ikke andre veje end forretningsprincippet, og

når menneskene har fået denne tendens til at give gaver, er det da glimrende, at der er andre kræfter, der har fået til opgave at bringe gaverne til veje, så man kan få lejlighed til at se på dem og gøre sine indkøb. Man vil måske også sige, at give gaver er en tradition, og når man selv får gaver, er man nødt til at give gaver igen, andet kan man ikke være bekendt. Jamen tænk, hvor dejligt det ville være, hvis man hele tiden ikke kunne være andet bekendt end at være god og kærlig imod sin næste. Det ville da være strålende! –

Der kan være enkelte mennesker, der ikke synes om gavegivning, men i det store og hele må folk synes om det og synes om det smukke opbud i byerne. Søndagene før jul ser vi gaderne fyldt til trængsel med mennesker, der ser glade ud og kommer med mange pakker osv. Det ville sikkert virke nedtrykkende at fjerne denne tradition, og det skal man heller ikke, der er ikke så meget opli-

vende i verden, at vi har råd til at undvære det, vi har. Skulle vi undvære noget, måtte det være for også at give vor næste adgang til at få del i goderne. Men nu eksisterer denne voldsomme energiudfoldelse og denne gavetradition, og det er et udtryk for den begyndende næstekærlighed. Det er begyndelsen til den kommende verdenskultur, som menneskene skal nå frem til, når de bliver færdige med krigene og når frem til at kunne forstå hverandre. Da vil der blive julestemning hele året rundt, alle vil komme til at elske alle, i modsætning til i dag, hvor der mere eller mindre er krig imellem alle, mand og mand imellem og nationer imellem.

Nu er der måske mennesker, der vil hævde, at beretningen om Kristi fødsel kun er et sagn, der sikkert slet ikke passer, og Kristus er måske aldrig blevet født. Jamen det er ligegyldigt, for det er en kendsgerning, at denne kærlighedsenergi eksisterer i dag. Hvis den kun var et opdigtet eventyr, er det da fabelagtigt, at en sådan historie kan lave en tradition og et sådant opbud, der i snart 2000 år er vendt tilbage hvert eneste år. Har man set, at andre forfattere kunne formulere et sådant digt og skabe en sådan tradition, at slægt efter slægt og millioner og atter millioner af mennesker har kunnet blive glade og føle denne julestemning? – Nej, det har vi ikke set. De andre religionsstiftere har ganske vist deres store tilslutning, men de tilhører også undtagelserne. Nu er tiden kommet, hvor menneskene ikke blot vil forstå, at kristusbegivenheden ikke er et sagn, de vil komme til at forstå, at juleevangeliet er meget mere end den lille del, de har fået igennem Bibelen. [...]

Menneskene skal allerede her i den fysiske verden opnå den fuldkomne tilstand, og de første store virkninger er denne julestemning, som kommer ind i menneskeheden her ved juletid. Julestemningen, der er glæden over andre væseners mo-

Julestemningen er den nye verdenskulturs atmosfære, som menneskene begynder at kunne mærke, ligesom søluften i nærheden af havet.

biliserede kærlighed og venlighed imod en, bevirker, at man også selv gerne vil give gaver, og det er det, der skal til. Hvis alle hellere ville give end tage, var menneskene allerede nået frem til fuldkommenheden. Det er de ikke, men de er nået så langt frem, at de kan begynde at forstå den guddommelige plan, når den fremlægges for dem i form af kosmiske analyser, der viser den kolossale logik og kærlighed, der ligger bag det hele.

Princippet med kristusbarnet og den logik og kærlighed, der er nedlagt i mennesket, skal vokse, og nogle er så langt fremme i denne vækst, at de kan begynde at mærke Guds nærhed i alting og at se Gud i næsten. Når jeg ser alle mennesker i denne sal, ser jeg Guds ansigt, det er Guds talerør til mig, og jeg er Guds talerør til dem. Vi kan ikke være til uden Gud, der benytter alle levende væsener som sit talerør eller sit åbenbaringsmiddel. Det drejer sig da om, hvilket organ man vil være for Gud, om man vil være skarpretter og den, der svinger svøben, eller den der læger sårene, kærtegner og velsigner.

Menneskene er kommet så langt, at de sikkert allesammen helst vil velsigne, og denne velsignelse stråler man ud til hinanden gennem kærlige øjne, varme håndtryk, gaver osv., det er julens princip. Julestemningen er den nye verdenskulturs atmosfære, som menneskene begynder at kunne mærke, ligesom søluften i nærheden af havet. Jo mere man selv beforder sin egen vækst på dette område, desto hurtigere bliver menneskeheden færdig med krigen og alt det mørke, og derved kommer man til at opleve den virkelige fred i sit eget indre og føle sig ét med Guddommen.

Fra et foredrag holdt på Martinus Institut mandag den 19. december 1960. Båndafskrift bearbejdet af Ole Therkelsen.

Om Den ny Verdenskultur

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender *Det Tredie Testamente* eller Martinus' analyser, som indeholder videnskaben om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupperne, på vores mange årlige udstillinger og på udleveringsstederne (se liste bagerst i bladet).

Hvis du vil modtage bladet med posten, skal du derfor indsende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 80 kr. til:
Fonden Det Tredie Testamente
Att. Jan Langekær
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby

Hvis du vil være med til at udbrede kendskabet til *Det Tredie Testamente* er du velkommen til at dele bladet med andre interesserede. På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

BOGHOLDERI
Mobil: 2015 7811
MobilePay: 227366
Danske Bank reg. 3572,
Konto 3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse):
DABADKKK

Kærlig hilsen
Den ny Verdenskultur
Jan Langekær

Kurser og foredrag

SOMMERKURSUS I KLINT 2024

Mandag den 5. august til fredag den 9. august 2024

En uges intensiv kursus i Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab Alle kurser og foredrag har fri adgang og gratis entré

Et kursus som giver en kærlig, positiv og logisk livsforklaring for nutidens mennesker.

Åndsvidenskaben er ifølge Martinus en videnskab om alkærligheden. Martinus har, via sin intuitionsevne og kosmiske bevidsthed, skrevet sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

- Villa Christiansen
Fyrrebakkevej 12, 4500 Nykøbing Sjælland
- Mandag morgen til fredag aften
- Fri adgang og gratis entré. Kurset afholdes efter gaveprincippet.
- Overnatning og bespisning ikke inkluderet.
- Vi hjælper med booking af sommerhuse
- Tilmelding mobil 2015 7811
- Kursusprogram på livetsskole.info

JUBILÆUMSFEST FOR MARTINUS KOSMISKE INDVIELSE

Lørdag den 23. marts 2024, kl. 12:30-18:00

Årlig fest med taler, dialog, musik og veganerbuffet

Fri adgang - gratis entré.

Festen afholdes i Kulturhuset Kilden, Teatersalen.
Adresse: Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605
Brøndby.

Veganerbuffet kl. 18:00 til 150 kr. Buffeten er også i Kulturhuset Kilden.

Tilmelding:

Tel/sms 2015 7811, eller e-mail: jan@langekaer.dk

Tilmelding nødvendig til både fest og veganerbuffet.

Det Tredie Testamente, Martinus Åndsvidenskab giver en fuldkommen logisk forklaring på, hvordan livet fungerer, og er i overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre resultater.

Arrangør: LIVETS SKOLE i Martinus Åndsvidenskab.

Studiegrupper og uddelingssteder

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Ballerup	3151 2434	U	Nørre Alslev/Falster	3151 2434	U
Bogø By	2329 7658	U S	Odense 1	2183 3434	S
Broager	2393 7838	U S	Odense 2	2138 2638	U S
Brøndby	2015 7811	U S	Oslo	+47 9882 8168	U
Dragør	3034 0713	U	Sindal, Nordjylland	2628 4040	U
Egersund	2030 0850	U	Sorø	4026 5675	U
Esbjerg	3054 5065	U S	Store Heddinge	2342 7888	U
Gilleleje	6083 8008	U S	Svaneke	2993 3085	U S
Göteborg	+46 73677 9594	U S	Søborg	4022 2252	U
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U	Thy	2013 2989	U S
Horsens	2236 0179	U S	Tommerup	2138 5380	S
Jægerspris	3151 2434	U	Torup	6075 8855	U
Klint, Nykøbing Sj.	5378 5272	U	Valby	3672 1750	U
Kolding	6174 8655	U	Vanløse	2087 6006	U S
Kongens Lyngby	6070 7969	U S	Viborg	2036 5580	U S
København	4040 2168	U	Vissenbjerg	6137 9037	U
Madrid, Spanien	+45 2015 7811	U	Aalborg	2628 4040	U S
Malaga, Spanien	+34 60329 5547	U	Aarhus	4026 4094	U S

Du kan desuden få *Den ny Verdenskultur*:

- På vores årlige helsemesser og udstillinger i Danmark.
- Ved selv at hente det på et af vores uddelingssteder.
- Ved at sende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 75 kr. til:
Fonden Det Tredie Testamente, Vestre Gade 6A, 2605 Brøndby. Att. Jan Langekær.

Hjælp til oprettelse af studiegrupper og afholdelse af foredrag i *Det Tredie Testamente*

NYE AKTIVITETER

Hjælp til start af nye aktiviteter

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser og kan stille alt det nødvendige materiale til rådighed i form af bøger, symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay, samt give råd og vejledning.

Henvendelse

LIVETS SKOLE i Martinus Åndsvidenskab Vestre Gade 6A, Brøndbyøster
2605 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 2015 7811
livetsskole.info

Udstillinger 2024

Brøndby Hallen, København, 2. - 4. februar 2024.
Aalborg Kongres & Kultur Center, 1. - 3. Marts 2024.
Ceres Park & Arena, Aarhus, efterår 2024.
Frankfurter Buchmesse, Tyskland, efterår 2024.

“

Mennesker, som føler sig tiltrukket af mine kosmiske analyser og føler trang til at studere det verdensbillede, jeg skildrer i mit hovedværk LIVETS BOG og andre bøger, gør det på grund af den indre bevægelse eller forvandling, der allerede er ved at ske i deres mentalitet. Hvis ikke De i Deres bevidsthed allerede besidder visse erfaringer, vil mit arbejde slet ikke have interesse for Dem. En indre organisk funktion må være til stede, og det er den funktion, man kalder næstekærlighed.

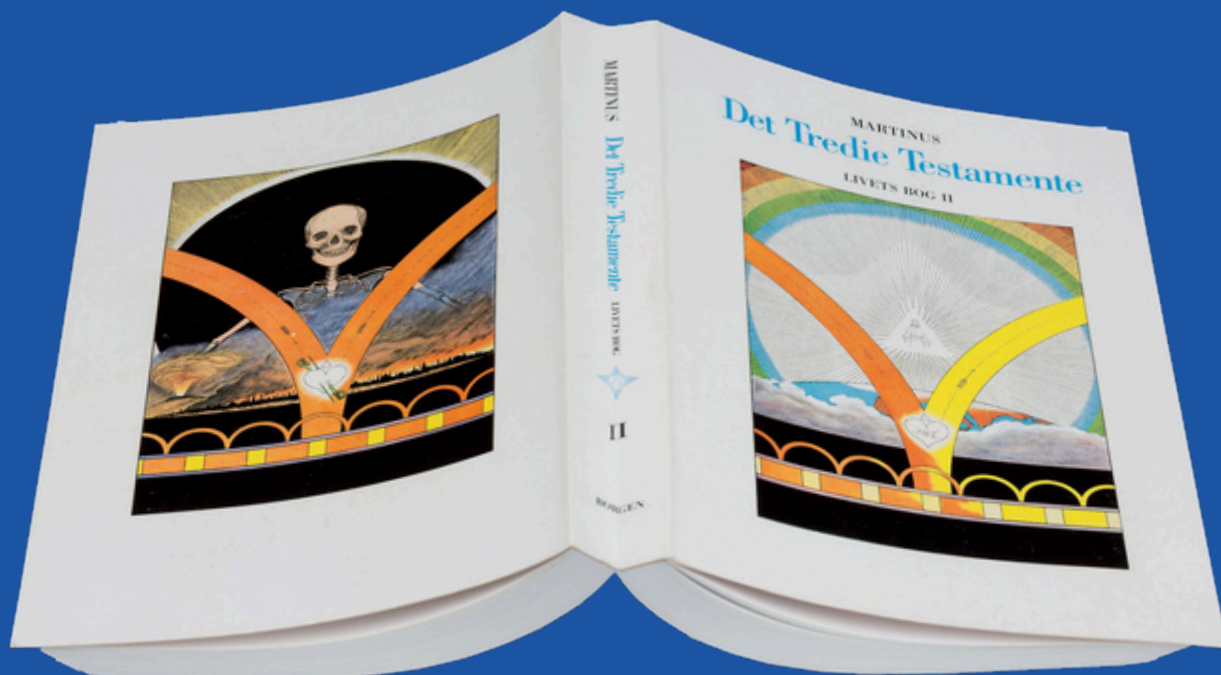
”

Martinus

“Den mentale kursændring”, *Kosmos* 1972, nr. 21.

Det Tredie Testamente

Martinus åndsvidenskab

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse
Talsmanden den Hellige Ånd

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
thethirdtestament.info
al-3ahd-al-thaleth.info
livetsskole.info